ANUL 1. No. 100.

8 pagini 5 lei

Duminică 27 Iunie 1937

BIBLIOTECA „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

BUNA VESTIRE

ZIAR LIBER DE LUPTA SI DOCTRINA ROMANEASCA

Directori: DRAGOȘ PROTOPOPESCU — …MA VLADESCU

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI, Bulevardul Elisabeta 12, etaj II.

TELEFOANE: Direcția Administrația 4-85.82; Redacția 4-84.34

ABONAMENTE: Comune urbane: 1 an Lei 700, 6 luni 350, 3 luni 175. Comune rurale: 1 an Lei 500, 6 luni 250, 3 luni 125

Zece ani dela întemeierea Legiunii

Crapă inamicii că n'am crăpat.

GENERAL G. CANTACUZINO

DICTATURA ȘI LIBERTATE

de TRAIAN BRAILEANU

Ne-am spus aci totdeauna gândul nostru pe față și fără ocoliri și mai ales fără subtilități dialectice. Dorim ca Statul nostru să devie un Stat Național, așa cum au dorit-o toți cei ce au luptat și murit pentru invierea Daciei Traiane, una și indivizibilă dela Nistru pân'la Tisa. Vrem deci o Românie liberă, cuprinzând în hotarele ei tot neamul românesc.

Pentru libertate au luptat Grecii împotriva Perșilor, pentru libertate au luptat Germanii și Rușii împotriva lui Napoleon, pentru libertate au luptat Francezii împotriva Englezilor și a Germanilor, pentru libertate au ridicat armele Italienii împotriva Austriei, Românii împotriva Turcilor și Maghiarilor, Polonii împotriva Rusiei.

Astăzi, în Europa nu mai sunt națiuni subjugate afară de cele ce gem încă subt tirania iudeo-comunistă din Rusia. Națiunile europene sunt deci libere și autonome, suverane. Ori libertatea unora dintre ele e amenințată de imperialismul iudaic, de setea de dominațiune a nației jidovești, care, lipsită de un teritoriu propriu, neavând deci posibilitatea să se organizeze într'un Stat național, năzuește a-și institui dominațiunea tiranică asupra acelor națiuni creștine cari s'ar lăsa impinse, așa cum s'a întâmplat în Rusia, într'un războiu civil. Comunismul, în toate nuanțele sale (dela democrația parlamentară intrată în sfera de influență a finanței internaționale jidovești, trecând apoi spre socialism și ajungând la bolșevismul revoluționar), nu este decât expresia naționalismului jidovesc, fanatic și distrugător a tot ce a creat civilizația creștină.

Așa fiind, Statele naționale creștine trebue să-și apere libertatea împotriva jidanilor. Acest războiu pe viață și pe moarte cere în Statele amenințate concentrarea tuturor forțelor naționale, înlăturarea tuturor conflictelor înlăuntrul comunității naționale, și mai ales a conflictelor alimentate de un veac de jidani pentru a slăbi rezistența națiunilor creștine. In primul rând, jidanii au ațâțat ura de clasă, au organizat proletariatul industrial împotriva «capitaliștilor creștini. In acest scop ei au căutat să taie toate firele de contact între muncitori și clasele de sus. Au propăvăduit ateismul, antinaționalismul, antipatriotismul. Au depravat și degradat literatura și artele naționale, au năzuit să distrugă familia, să promoveze toate viciile și patimile josnice. In domeniul politic, grija lor a fost să desbine clasa conducătoare, să întreție prin presa lor lupta între partide, să bage în luptele de partide demagogi ambițioși

(Continuare în pagina VI-a)

Un om, care n'a făcut prea [illegible] de retorism, vă spune, acum când noi pășim în a doua decadă de luptă:

Dacă vreți să fiți cu adevărat Bună-Vestire, Bine-vestiți, fără teamă că veți putea fi desmințiți, în toată Țara, în toată lumea: Biruința legionară.

CORNELIU Z. CODREANU

Decadă spre veac

Mișcarea legionară numără zece ani de luptă și suferință.

De jertfă și biruință. Retrospectiv analizată, mișcarea aceasta, sfâșiată de toate neînțelegerile altora, a știut să-și poarte, resemnată, rănile și să crească, uriașă, cât un ceahlău de vis românesc tot din răni. Răniții și i-a purtat pe târgi, drumurile i-au fost totdeauna fără întoarcere. Numai cu biruințe s'au întors legionarii. Sau, magnific, pescuit.

Incepută în celulele Văcăreștene și cununată cu majadahonde prinos Cerului, lumea legionară a sugrumat, în conștiința românismului, lătratul de hienă al veacului care moare și a pornit dârz, cu fața spre Dumnezeu și cu fapta în istorie, spre veacul binevestit.

Paralelă cu o decadă, de retorism, decada legionară a tăcut. Invecinată cu lumea trândavă, mișcarea aceasta a făptuit. A [illegible] A răbdat. A sângerat.

In fața provocărilor a tăcut și s'a stăpânit, uluind lumea adversară.

Socot că nu-i un aspect mai interesant pentru psihologia românească actuală ca această putință a sufletului legionar de a se stăpâni. Și, negreșit, trebue să fie undeva, în fruntea acestei mari mișcări, un mare cap și un mare strateg, în acelaș timp un mare temperament fluidic, ca în clocotul de care dudue sufletul neamului în ceasul de față, el să fie în stare totuși să comande ordine și disciplină, să sugereze înțelepciune. Așa după cum arta mare stă în a omite, forța mare stă în a te abține.

«Insultă, lovire, însângerare, răstignire, Inviere».

Iată bilanțul unei decade de mișcare legionară. Aceasta este calea și celui de-al doilea deceniu de luptă. Pentrucă cine nu trece pe aci, pe aceste cărări, și-a greșit calea Invierii».

La picioarele unei decade, un veac trimis la vatră. Pe umerii aceleași decade, un veac mobilizat pentru împlinirea celui mai sublim mesaj rumânesc adresat Cerului.

Dragoș Protopopescu

Sensul legionarismului în veac

In ziua jubileului celei mai adânci și celei mai originale mișcări politice pe care a cunoscut-o vreodată România, noi nu venim cu accente de entuziasm.

Comprimându-ne în chip voit orice alunecare spre admirație în fața frumuseților cuprinse în viața de zece ani ai Legiunei, ne mărginim cu strictețe la rolul nostru de cercetător doctrinar al problematicei naționaliste.

Legionarismul s'a născut din climatul epocei, dar ca un desnodământ inevitabil a optsprezece veacuri de istorie românească.

Cât adevăr este cuprins, în ideea că fiecare epocă își are — peste granițele țărilor — climatul ei, sufletul ei unitar a cărui afirmare constitue sensul și frumusețea fiecărui secol.

Națiuni mari în lume sunt astăzi numai acelea care au realizat topirea omului în neam și încorporarea neamului într'un Stat purtător de idealuri.

Pretutindeni în lume învelișul de forme al Statului democratic se desface în bucăți, pentru a lăsa loc națiunii istorice, crescută ierarhic, disciplinat cu o ordine națională și cu un șef.

Pentru noi, veacul nostru este veacul revoluției românești împotriva ficțiunilor universaliste ale revoluției franceze.

Acest veac chiamă în locul partidelor putrede care sfâșie țara, o armată politică, care să conducă națiunea ca un partid unic și totalitar.

Dacă noi n'am fi avut în embrion un asemenea partid, fruct al sufletului românesc, el ar fi trebuit să fie creat astăzi, ca o necesitate impusă de vreme

Dar un asemenea partid există. Mișcarea legionară răspunde nu numai condițiunilor formale și technice de a reprezenta unitatea țelului, convergența mijloacelor, ierarhia și disciplina națională. Ea întrunește, pe deasupra, marele merit de a încorpora autenticitatea românească.

Neamul nostru a trăit până la unirea din 1918 o viață de invalid. El nu s'a bucurat de sănătatea trupească, care pentru un popor începe abia cu constituirea lui într'un Stat unitar și liber. Abia după unire el și-a câștigat această condiție elementară și oarecum fizică a existenței sale. Abia de atunci el a putut purcede la valorificarea lui supremă.

De aceia Unirea se cerea să fie însemnată în veac printr'o formidabilă explosie de putere, care să afirme personalitatea colectivă a neamului.

Dar până astăzi această explozie nu s'a produs.

Demonstrația de superioritate pe care trebuia s'o facem în fața celeralte neamuri ale lumii, nu a început.

Legitimarea noastră ca Stat unitar și liber printr'un efort de creațiune, care să întreacă tot ce s'a împlinit până în ziua Unirii, nu s'a făcut.

Această explosie de putere, această demonstrație de superioritate și această înaltă legitimare vor fi opera legionarismului. Legionarismul trebue să fie — și sunt toate semnele că poate fi — firul de apă, care trage după dânsul râul întreg.

Legiunea constitue un ordin de cavaleri, din acelea care pășesc în zile mari la avangarda istoriei.

Prin instinct, prin jertfă și prin depersonalizarea omului, legionarismul întrunește daruri și forțe, care n'au mai fost întrunite până astăzi de sufletul românesc colectiv.

El este destul de dur pentru a roade și destul de ascuțit pentru a despica clădirea lumii vechi.

Legionarismul nu poate fi învins, nici oprit în cale.

Istoria nu si-a întors niciodată carul în drum.

MIHAIL MANOILESCU

Intre pretențiile savanților și pretențiile țării

de DAN RADULESCU

O mare parte dintre intelectualii noștri de marcă sufără de o totală lipsă de înțelegere a unor aumite valori esențiale. Aci în aceasta este partea tragică a unei anumite mentalități, căci din această neputință de a înțelege, la cei mai buni din generația noastră, a celor de azi, provine tocmai neputința de a îndrepta ceva, înainte ca noi să fim ajuns babalâci sau oale și ulcele.

Fenomenul acesta e simptomatic și în el e zăvorit secretul răului și al neajunsurilor care marchează pecetia vremii de azi.

Tot el explică neînțelegerea și neputința de pătrundere a lumii legionare.

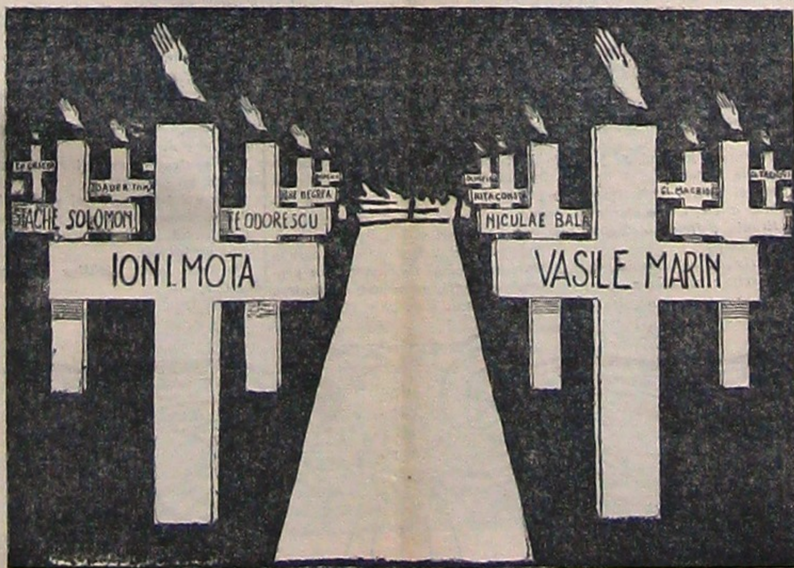
In definitiv, ce așteaptă intelectualii noștri, mari și mici, dela Corneliu Codreanu? Să publice în gazete și în opuri savante teorii economice, sau să discute, în cerc de prieteni, ce-ar fi mai bine de făcut în cutare și cutare chestiune economică? Să zică, extaziat:

— Bravo domnule! Ce spui Dumneata e minunat și genial.

O trecem la program! — Cu sau fără modificări, cu sau fără trecere prin discuția unui savant consiliu de specialiști. Aceasta ar dori marii noștri intelectuali, precum și scoaterea unei gazete minunat scrise în care să se expună oamenilor — dintre care majoritatea nu citesc chestiile economice, ci numai crime, sinucideri și scandaluri, iar dintre cei care citesc, trei sferturi înțeleg pe dos, sau se mulțumesc să înțeleagă fără să poată și mai ales, fără să vrea să purceadă la vreo acțiune.

Să fie în jurul lui Corneliu Codreanu 200 de deștepți — nu vorbesc în ironie! — și de reformatori de ăștia, geniali pe hârtie, — ca mine și ca alții — ca să nu fim de loc modești — și atun-

(Continuare în pagina VI-a)

SUB SEMNUL ARHANGHELULUI

Dintre toate mișcările cari, dela răsboiu încoace — pentru a nu vorbi decât în strictă contemporaneitate, — au încercat să organizeze destinele nației noastre, nici una nu s'a așezat mai sigur în matca istoriei românești, ca cea a tinerilor cari stau sub ocrotirea Arhanghelului cu sabia de foc.

Este adevărat că ei au avut norocul să se ridice la viață comunități în momentul UNIC în care structura istoriei coincide în așa grad cu geniul rassei noastre, încât e deajuns să fii cu adevărat român pentru ca gestul tău să creeze perspective imperiale. Dar când te gândești că atâtea așezări și formațiuni politice — cu o tradiție «mare» și cu o experiență «bogată» — și-au ratat misiunea lor revoluționară și s'au împotmolit repede în apele stătute cari nu dau decât cel mult o perspectivă de broască, trebue să începi a înțelege că gestul odnic al tânărului, dar pentru asta nu mai puțin bărbatului lor căpitan trece dincolo de îndemânare sau talent și devine răsfrângerea singură a unui destin.

Trebue să spun aci și astăzi celor de vârsta mea — și dacă îmi e îngăduit și celor mai bătrâni decât mine — CA PANA ACUM MIȘCAREA ACEASTA NU A GREȘIT NICIODATA.

Destul, — ca să ne facă să înțelegem că pe tinerii aceștia, cari merg chiuind în luptă și în moarte, nimic nu-i va abate din drumul lor; nici violența, nici trădarea; nici lingușirea, nici coruptia; nici ademenirea, nici prigoana. Căci nu merg drumul lor, ci drumul nației, care e al mântuirii, pentrucă pe el străjuiește Dumnezeu.

Iar celor mai îndărătnici le voiu spune: că a trecut momentul în care adeziunea noastră putea să însemne isbândă, și împotrivirea noastră înfrângere. De întâlnirea noastră cu tinerețea legionară nu mai atârnă astăzi decât bucuria de a fi văzut din vreme «lumina cea adevărată», — și... un apus fără fulgere.

Căci încă odată: victoria legionară înaintează ca o necesitate de destin,

iar a te împotrivi ei însemnează a lua istoria în răspăr.

NAE IONESCU

100

Buna Vestire, odată cu acest număr sărbătoresc, numără una sută zile de slovă cotidiană.

100. Nu un număr. Și nici nu e vorba aci de un bilanț administrativ, comercial.

Noi n'am comercializat slova. Ci am așezat slova la temelia noulor zidiri.

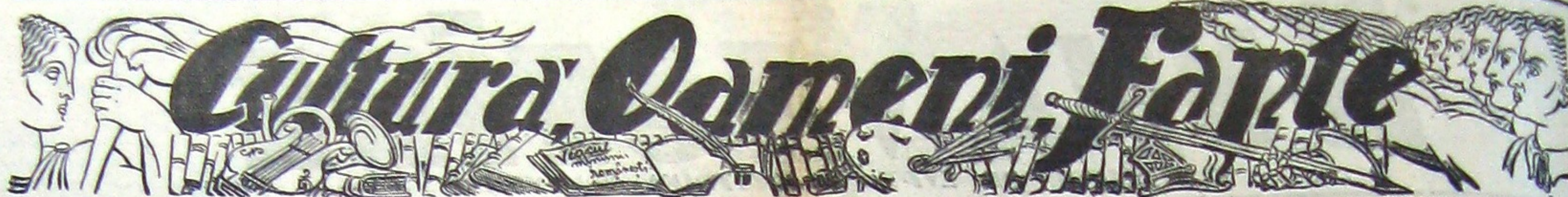
La «Buna Vestire», în cele 100 numere apărute până azi, am slujit Neamul, Țara și Biserica. S'a luptat, prin condei, pentru o credință pe care o prezintă veacul în fața istoriei.

Nimic pentru noi. Totul pentru țară.

Pentru Dumnezeu și Nație. Pentru Cruce și pământ rumânesc.

Acesta a fost semnul începutului.

Intru acest semn ne vom continua drumul, binevestind mărirea de mâine a neamului rumânesc.

CUIBURI DE LUMINA

PUBLICISTICA LEGIONARA

In presa actuală, minată de tendințe destructive, publicațiile legionare ocupă un loc foarte important pentru cultura românească. Fiind sincere, scrise cu avânt și bazate pe o viguroasă conștiință legionară, ele reprezintă astăzi cea mai clară icoană a spiritualității autohtone.

AXA

a inaugurat cu sobrietate revuistica legionară. A fost condusă de Mihail Polihroniade și Ioan Victor Vojen. Colecția ei e o însuflețită arhivă de puternic gând legionar. Datorită «Axei», linia publicațiilor ideologice cu adevărat românești a fost stabilită. Ea a militat trainic și intransigent pentru o nouă Românie.

străjuit de Ion Banea, e expresia Ardealului legionar. Dârz, precis — ca un ordin. Prin «Glasul strămoșesc», plaiurile trasnilvane a intrat viforos în cultura legionară. «Glasul strămoșesc» publică în fiecare număr îndrumări de disciplină românească. Avântat, eroic, «Glasul strămoșesc» e un drum drept către cerurile țării noastre.

LIBERTATEA

părintelui Ioan Moța duce în paginile ei gândurile frumoase și aspre ale disciplinei legionare. Acolo, unde aripile mari de lumină ale mucenicului Ion I. Moța fâlfâie mereu prezente, azurate de marea jertfă, scrisul capătă accente tari de profeție. «Libertatea» e o publicație pentru toate categoriile de cititori, fiind un îndreptar de realizări spirituale. In timpul din urmă, «Libertatea» a comunicat lumii românești ultimele scrisori ale lui Ion I. Moța, scrise în Spania.

GLASUL STRAMOȘESC, CUVANTUL STUDENȚESC

e o publicație vie și îngrijit alcătuită. Uneori, aduce mari și prefioase antologii din clasicii români. Numărul închinat întoarcerii din Spania, a fost o culegere de destine românești.

ROMANIA CREȘTINA,

a fost condusă de Sergiu Florescu și-a reprezentat demn și inimos Basarabia. A dus răsunătoare campanii împotriva multor false glorii și a isbutit să le răstoarne.

CUVANTUL ARGEȘULUI,

lucrat ca o farină de Toma Cărătorcanu, a adus de curând un bogat număr închinat Spaniei.

OMUL NOU,

veghiat de Stere Mihalexe, anunță înălțarea cea mare a țării. «Omul Nou» are în fiecare număr, și câte o pagină închinată muncitorimii. Un variat bazar cultural îl completează întotdeauna, orânduind în juste ierarhii valorile.

VESTITORII,

revista creată de Vasile Marin, a tăiat brazde adânci în publicistica legionară. Zugrumată, ea a lăsat, totuși, dâre adânci în gândirea contemporană. A scris în coloanele ei și profesorul Nae Ionescu.

INSEMNARI SOCIOLOGICE,

e revista profesorului Traian Brăileanu. Luciditatea ei intelectuală a impus dela primul număr. «Insemnări sociologice», unde un grup entusiast și format la școala profesorului Traian Brăileanu își spune răspicat cuvântul, au realizat o judicioasă cetate de filosofie românească.

REVISTA MEA

a Martei Rădulescu a precizat punctul de vedere al artei naționale. In coloanele ei, au desbătut mari probleme mucenicii Ion Moța și Vasile Marin — și profesorul Dan Rădulescu, Mihail Polihroniade, etc.

RANDUIALA,

animată de Dumitru Cristian Amzăr, Ernest Bernea, Ion I. Ionică și I. Samarineanu, perfect informată, activează permanent în serviciul gândului românesc. Colecția revistei «Rânduiala» a tipărit o serie de broșuri datorite legionarilor M. Polihroniade, Ernest Bernea, D. C. Amzăr, V. P. Gârcineanu etc., etc.

IDEEA ROMANEASCA

e îngrijită de Paul Costin Deleanu. Preocupările ei net legionare o impun tot mai mult în rândurile cititorilor.

CUVANTUL NOU

e un luminos îndemn la luptă. Ideologic și literar totodată, aduce un scris proaspăt și furtunos. Il conduce Valeriu Cârdu.

ORIENTARI

e revista părintelui C. B. Crișan, care desbate pe larg, în spirit legionar, problema culturii românești.

ICONAR,

publicația literară dela Cernăuți, pe care o conduce Barbu Slușanschi, se menține pe aceeași linie de clară atitudine artistică, accentuând o justă notă de suflu legionar.

TARA ȘIPENITULUI,

o nouă revistă bucovineană, condusă de Pompeiu Atanasiu, Cicerone Mucenic și Const. Iacob, e deasemenea în spirit legionar.

CONCLUZII

Purificând scrisul românesc, publicistica legionară sintetizează aspirațiile de re'nălțare românească a neamului.

PRESA LEGIONARA BINEVESTEȘTE ZORII ȚARII ȘI FLUTURA PESTE UMERII EI DUHUL DE INALȚARE AL ISTORIEI.

M. S.

Țara nouă de muncă și cîntec

Popoarele fără cântec n'au biruințe.

Deaceia poporul nostru și în prigoanele istoriei a doinit.

Acolo, în pieptul lui, s'a jăluit orga sau canarii din fluer s'au răsculat.

Pentrucă simțul muzical, această dumnezeiască dimensiune a sufletului, este și la îngropăciune și la nuntire.

Dar cântecul s'a legănat pe hamacul de frunze din codru sau a sărit ca lăcusta prin iarba tunsă de miei, pe lângă toiagul ciobanului — chiar gândul lui cuprins în patru vânturi și-a descărcat toate solfegiile.

Așa au crescut cuiburile și taberile și s'au îmbogățit răscrucile de păpădia troițelor și s'au zidit bisericile cu cântece, cu doine și balade, cu imnuri.

Tot așa s'au cucerit redutele și au înflorit biruințele.

Cântecul are valoarea inițiativei, a primului târnăcop, acolo unde totdeauna recolta înseamnă eficiența.

Sub bolta de azur a țării s'a ridicat o rugă de cântece, ca un plop al cucernicillor, așa cum se desprinde din jertfă, fumul să sărute poalele cerului.

Viața legionară este un șantier și un altar.

Liturghia muncii — legea legionarului.

Și acceptarea duhului sfânt al disciplinei.

Sub chezășia sufletului îngenunchiat credinței.

Credință în destinele neamului.

Așa cum Ziditorul veacului ce va să vie — o împlinește, o slujește, o trăește.

De aci pornește neostoită, năvalnică precum o niagară, convingerea în veșnicie.

Veșnicia epopeii.

Mitul ei eroic trebuia smălțuit și cântat, răsturnat în năurile muzicale ale sufletului nostru.

Cântecul înfrățește omul cu munca și jertfa.

Muncă, jertfă și cântec sânt coordonatele educației legionare, creatoarea nouăi spiritualități românești.

Școala actului hotărît, demn și transfigurat prin jertfire în mit, dobândește pecetie și constituire.

Școală a biruinței și a seninătății mioritice.

Cu cântecul înainte.

La muncă, la luptă, la moarte.

Trebue să știi și să poți accepta neșovăitor moartea, ca să binemeriți dela viață.

Altfel viața e ca orice inutilitate mai mult sau mai puțin comodă.

Totul stă în puterea de dăruire, de patetic.

Prin acest incandescent, pateticul, actul, vorba și cântul domină momentul.

Așa s'au lucrat istoriile și s'au călit popoarele, prin patetic, prin focul interior.

„Ghiers cu foc".

Păsările cerului își strigă bucuria către soare și-și plâng dorurile lor pure în note de dogoritoare sinceritate.

Frunza'n codru își sfâșie sufletul ei clorefilian foșnind liric ca un fâlfâit discret de sburătoare tăind tăria de muselină a nopții.

Vântul leagănă în efluviile lui doine eoliene, doine în care se cuprinde, cavaler rătăcitor, sufletul uriaș și pelerin al neamului. Iar vijeliile baladează shakespearean scrâșnirile haiducilor, căpitanilor și voevozilor încercați de amar și harță.

Istoria plutește și vuește în juru-ne. Cântă cu sburătoarele, cu codrul, cu vântul. Orchestră de regie dumnezeiască.

Cântecul anesteziază și răscoală.

Poate fi imn de eternă pomenire a arhanghelilor, sau năvalnic ca un marș. Cu unul și cu celălalt Istoria merge înainte și merge sigur.

De pe hecatombe, durerea caută drum spre D-zeu în imn religios. Tot la D-zeu vin sulițele de voinicie din cântecul biruințelor.

Imnul religios este mioritic prin disprețul de moarte, prin resemnare, dar în resemnarea aceasta strigă bucuria biruințelor finale.

Biruința Ideii, a Misiunii peste scutul omului.

Așa s'a născut acum 10 ani, Omul Nou.

Care cântă aprig și'n suferință și'n biruință.

Cu zâmbetul solemn al transfigurărilor vizionare.

Ion Băleanu

Baladă de primăvară

Țara verde,
ca o inimă haiducă de baladă,
și-a adus de peste Dunăre și mare
berzele: bucăți înalte de candoare,
și le leagănă pe harfe lungi de soare,
clopote de ghiață și zăpadă.

Râurile,
zimbri de argint,
se reped cu cornul înainte.
Crengile'n odăjdii moi de mărgărint
scutură aiazmă pe morminte,
și, din adâncimi de oseminte,
umbre albe — vise albe — se ridică:
dintr'un cneaz un zarzăr se aprinde,
crește piersic dintr'o mână de vlădică...

Peste umărul Florilor, bălai,
dacii ară cerul limpezimii,
cu plăvanii, peste zare, până'n rai,
unde plâng pe trâmbiți serafimii.

Noaptea, sus, pe stele călătoare,
trec călări pandurii către Jii.
Luna țese'n drum, la răgălii,
cu prăsele reci la cingătoare.

Vechi tărâm de berze și răsură.
Zac haiducii între vipere și broaște,
cad luceferii: anafură de Paște,
drumul — robilor e cuminecătură.

Mucenicii, în icoane, se grijesc,
îngenunche prună cosânzenii
și, sub lespezi, basarabii se gătesc
să se ducă la biserică, la denii.

Numai tu, neam răstignit, dormi
sub pecete,
într'o gropniță cu viermi și mucegai...

Doamne, doi arhangheli îi trimete
să-i ridice piatra, pentru Rai!

1936.

RADU GYR

INDREPTAR

Când vei spune cumpliților tăi dușmani: Nu-mi pasă dacă mă veți sdrobi sau nu, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua biruinței, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbușirea voastră, și când pornești și te menții în luptă până la capăt cu această hotărîre senină, nu încape nici o îndoială că porți în tine o forță pe care nici o tehnică represivă nu o poate birui. Spiritul de jertfă este esențialul! Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele: Este propria noastră cenușe! Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea aiunei când se menține pe cenușa unor luptători viteji, căzuți pentru dreptate și Dumnezeu.

IONEL I. MOȚA

Dela răstignire lumea știe că nu durerea sau bucuria ca atare sunt hotărîtoare pentru suferința sau fericirea noastră; ci atitudinea pe care personalitatea noastră spirituală o păstrează în fața lor. Astfel durerea însăș poate deveni isvor de nesfârșită bucurie, dacă ea îndeplinește un rost și își capătă un sens în ancorarea noastră înspre mântuire.

NAE IONESCU

Ingerilor mai întâiu și dela Treime a doua lumină te-ai arătat, Mihaile Voevodule, nouă, celor ce cu credință te lăudăm pre tine.

Arhanghelii lui Dumnezeu, căpetăniile celor fără de trupuri, cu puterile voastre izbăviți-ne de tot crezul. Mântuiți-ne din nevoi ca niște mai mari peste cetele puterilor celor de sus.

Izbăvește-ne pre noi, Mihaile Voevodule, mai marele oștirilor.

(Din stihurile la Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril)

Naționalismul nostru e un uriaș înfipt cu tălpi late și de neclintit în pământul nostru pământesc, piept de granit, ochi de oțel, cari își impun neîndurata voință de dăinuire și de apărare oricât de furioase ar fi valurile adversităților de orice fel.

I. I. Moța

Democrația este pornografie politică așa cum literatura pornografică este artă democratică.

TR. BRAILEANU

Dacă o minune a fost sacrificiul lui Moța și Marin, apoi tot minune e că țara i-a înțeles! Lăsînd la o parte anumiți oameni, la cari nu vom găsi vreodată înțelegere în acest domeniu, tot ce e viu și respectabil în societatea romînească și mai ales poporul larg și maiestuos, a vibrat și s'a înclinat adînc. Fondurile necesare pentru aducerea în țară a celor doi eroi au fost trimese din toate părțile cu un elan, pe care nu-l egalau decît discreția și evlavia. Săptămîni întregi legenda a prins să-și toarcă firul de aur și mulți au cîntat imnuri de proslăvire și de jale. Chiar ceilalți, neînțelegătorii cu teorii internaționalizante ori năimiți, s'au trezit obligați să tacă un timp și să respecte durerea și mîndria. Cine poate spune deci că în țara noastră nu se apreciază eroismul? Romînii sunt acum ca după o generală împărtășanie. Incepem din ce în ce mai mult să credem în noi și în sfințenia vieții. Fapta celor șapte a găsit înțelegere și aceasta dovedește că jertfa lor nu e zadarnică. Dovedește că ea va fructifica și că undeva stă scris că neamul nostru se va mîntui.

VASILE BANCILA

El a fost înzestrat cu toate calitățile.

Sufletul său a fost împodobit de Dumnezeu cu toate frumusețile.

Părinții săi, venerabilul Protopop Moța dela Orăștie, marele luptător ardelean și Doamna l-au crescut în cultul iubirii de țară și în credința creștină.

Așa a trăit toată marea lui tinerețe: în slujba lui Dumnezeu și a neamului.

(de Radu Mironovici)

CU IONEL MOȚA LA JILAVA

Nene Ionel, dragă nene Ionel și tu Vasile, pe care te cunosc de cincisprezece ani lucid, ironic, stăpân pe tine, de ce v'ați dus să muriți la Majadahonda?

Cine v'a chemat? Cine v'a împins? Ce ursită trebuia să se împlinească?

Și ați murit atât de frumos. Fără vorbe, fără gesturi mari, liniștit, elegant, mândru. Ați murit pentru CEL la care se ruga cu atât foc — îți amintești Vasile — Moța la Jilava.

(de M. Polihroniade)

Țara romînească are nevoe în vremurile acestea de oameni tragici și sintetici. De aceia să ia aminte rachiticii intelectuali strînși în tarcurile democrației comunizante: nu cu zeama roză a conferințelor politice ori cu pana muiată în cerneală de boz a indiferenței se pregătesc marile transformări. Ci acestea, se realizează alături și pe deasupra lor prin acțiunea dîrză, conștientă, organizată și disciplinată a acelora cari sunt apologeții unei singure ideologii: Fapta.

VASILE MARIN
crez de generație

Zilele acestea va apare lucrarea «NOTE DEPE FRONT» a Neculai Totu. Cartea va avea două hărți inedite, precum și numeroase gravuri de Geo Zlotescu și pictorul Bassarab.

Volumul lui Neculai Totu e evocarea dramatică a războiului din Spania și a marii jertfe aduse de mucenicii Ion I. Moța și Vasile Marin.

In paginile luptătorului din Spania, se conturează o tragică, dar și înălțătoare experiență legionară.

Aci veți găsi toată incrustată în faptă, în jertfă, în eroic, tot spiritul nouăi Românii.

Nici-o elită nu-și poate păstra situațiunea, nu se poate menține în conducere fără prestigiu în fața mulțimii. Orice individ făcând parte din elită trebue să se legitimeze că are însușirile necesare pentru o funcție specială înăuntrul elitei sociale.

TRAIAN BRAILEANU

FACLII

In concepția lumii legionare, lupta este un atribut care înobilează și justifică viața. Lupta — în latura ei de muncă — este ieșire din lumea trândăviei. In semnificație eroică, este abdicare din lașitate și intrare în dogma curajului, a dinamismului creiator.

Etic judecată, — lupta este și duce la jertfă. Prin jertfă, spre mântuire. Iată înțelesul spiritualității legionare: jertfa.

Atributul acesta schimbă, central, o concepție, o lume. Și zidește, din faptă, altă lume.

Luptă — faptă — jertfă — răstignire — înviere — mântuire: coordonatele mișcării legionare.

Aci, în aceste puncte de sprijin, zace cheia de biruință a unei contribuții de viață, prin renunțarea la viață, pentru încetățenirea sensului rumânesc plin în eternul istorie, sub semnul Țarinii, Bisericii și Crucii.

Jertfa este acceptată, în prealabil, de luptător. E o condiție a legionarismului. Sub toate formele ei, jertfa este un nivelator, un cronometru, un regulator de conștiință.

O mulțumire cu sine însuși a omului care caută mântuirea.

O danie voluntară.

Voluntariatul jertfei indică în veac, în istorie, prețul faptei legionare.

Se făptuește, jertfind. Se jertfește în bucuria faptei.

Fapta și jertfa: valorificarea în spiritual a vieții, scoaterea ei de sub tirania poftelor biologice, reabilitarea vieții.

Mărturisirea luptătorului în faptă, în jertfă: rugăciune.

Pentrucă mișcarea aceasta nouă, originală până 'n ultima ei fibră, pornită din tiparele originare rumânești pentru a le impune și a le accentua în universal — deci nu pentru a le acomoda, pentru a le contopi, pentru a le pierde în universalitate — departe de a fi, în esența ei, de ordin politic, este o școală, o lume etică, un fenomen educativ, unic, o credință, o religie.

Rugăciune, am spus mai sus.

Și, prin rugăciune, la reabilitarea vieții omenești, la apropierea ei de Dumnezeu, la trecerea în veșnicie.

La nepotolita căutare a lui Dumnezeu, prin înfrângerea poftelor sădite 'n lut și prin înzestrarea sufletului cu atribute de slujitor al cuvântului. Desprins din veacul păcatului, prin rugăciune, omul trece, pe planul vieții pământene, spre veacul care caută și slujește Lumina Dumnezeirii, asigurându-și un loc, dincolo de această trăire, în slava unde nu mai sunt veacuri numărate, în veșnicie.

Aceasta e legea jertfei.

Și prin această danie de suflet și viață, prin talantul acesta de contribuție omul intră în sensul spiritual legionar.

Iar prin sensul legionar, desăvârșit, când se ajunge, omul, credem, poate scăpa de neliniștile zonei demiurgice de care vorbia odată profesorul Nae Ionescu și se poate realiza, dincolo de ființa lui pământeană, în binecuvântarea mântuirii.

Cu această spadă de vreri în mână, cu aceste icoane în suflet, au căzut, oridecâteori a trebuit, luptătorii acestei uriașe mișcări, care a fost întemeiată de căpitan, nu pentru ea însăși, nu pentru împlinirea ei în sens de scop unic, ci pentru a o prezenta ca instrument luptei pentru Dumnezeu și Nație.

Și dacă au căzut așa, renunțând voluntar la viață, la bucuriile vieții, fără cârtire și fără plângeri, pentru bucuria mântuirii, înseamnă că și-au depășit tiparele firii omenești, s'au deslegat de tot ce este al pământului, pentru bucuria mântuirii.

Iată de ce ei, prin moarte, n'au sfârșit o viață. Ci au început, călcând cu moartea peste sensurile morții obișnuite, o viață veșnică.

Și de acolo, de sus, de unde sunt, ocrotitori, se roagă pentru viața și pentru plinirea faptelor noastre.

Viața lor a fost o rugăciune. Rugă le-a fost moartea. Și tot rugăciune este prezența lor continuă în noi, dincolo de noi, peste noi și deasupra visurilor noastre.

Ii simțim prezenți. Ii auzim. Ii vedem.

Sunt lângă noi și ne ocrotesc. Din moartea lor pornește viața noastră.

Și dacă Ziditorul lumii legionare face apelul: «Comandant al Bunei Vestiri, Ion Moța, se răspunde:

— Prezent!

— Vasile Marin!

— Prezent.

Prezent, prezent, prezent!...

Cei ce au căzut și n'au murit, trăesc printre noi.

Ei sunt reprezentanții noștri în fața Cerului.

Noi suntem executorii rugăciunii lor, aci, pe pământ.

Și 'n noi toți, peste noi și dincolo de noi, neamul acesta rumânesc, care-l caută pe Dumnezeu.

Și-l va întâlni.

Purtând dania făcliilor noastre din Cer.

Valeriu Cârdu

CALENDAR

Sâmbătă 26 Iunie 1937

ORT.: Cuvioasa Martiră Febronia (302).
CAT.: Sf. Prosper († 463).
SOARELE: răsare 4.35, apune 20.5.

La 1389, cruciada creștinilor Romani, Sârbi, Francezi, Germani, Unguri, împotriva mahomedanilor păgâni, primejdioși pe atunci. Lupta s'a dat la Casova (Câmpul Mirlei — în Serbia) unde a căzut ucis sultanul Amurat al Turcilor, de mâna unui tânăr îndrăzneț Miloș Cobilici.

PATIMIRE

Cu fiecare pătimire nouă
frâng drgostea din mine ca pe-o pâine caldă
și-o 'mpart drumeților, cu mâinile-amândouă

Pribeag, pornesc apoi să urc pripoare
să chiui haiducește pe coline
și din nădejdile ce'n mine cresc spre soare
altar de viață nouă să ridic.

Muncind să'nmugurească'n ochii mei durerea
împotmolită'n sufletu-mi pribeag și trist
și-abea atunci mi-i împlinită vrerea
când mi-o 'nflori pe buze zâmbetul lui Crist.

ȘTEFAN BALACI

Domnia lui Carol I (volumul I: 1866-1877) Mihail Polihroniade și Alexandru Cristian Tell

D-nii Mihail Polihroniade și Alexandru Cristian Tell ne înfățișează în primul volum din vasta lor lucrare inițiala perioadă a domniei lui Carol I.

De-o bogată informație, această lucrare ne dă un tablou amănunțit asupra epocii dintre 1866—1877, una dintre cele mai interesante din istoria poporului român.

Figurile politice se desprind pline de viață din cartea d-lor Mihail Polihroniade și Alexandru Cristian Tell, cari ne desvăluie multe amănunte caracteristice din istoria veacului trecut.

Numeroase ilustrații întregesc lucrarea familiarizându-ne cu chipurile din viața politică a României vechi.

In «Domnia lui Carol I» găsim multe identități cu contemporaneitatea și constatăm în special permanența problemei jidovești din partea a doua a secolului XIX și până astăzi.

O revoluție creștină

Anul 1937 a însemnat începutul luptei între «generații». Nu lupta între bătrâni și tineri — cum s'a crezut și s'a spus multă vreme — ci războiul între două lumi; pe de o parte lumea veche, care credea în pâine (primatul economicului și al politicianismului), iar pe de altă parte lumea nouă, care îndrăznea să creadă în Duh (primatul spiritualului). Mișcarea tinerească din 1927 s'a născut cu conștiința acestei misiuni istorice: de a schimba sufletul României, subordonând toate valorile unei singure valori, supreme: Spiritul. Subordonare care înseamnă, mai ales în faza eroică — sacrificiu, renunțare la sine, ascază. Sensul istoric al acestei mișcări tinerești nu este deloc greu de descifrat. Având-și izvoarele vii în creștinism — și creștinismul înseamnă «răsturnarea tuturor valorilor» — ea încearcă crearea unui om nou. Căci omul timpurilor moderne a rămas integrat în vechea economie luciferică: a egoismului, a instinctelor, a valorilor celei mai abjecte biologii. De câte ori a apărut în istorie un om nou, el s'a înfăptuit printr'un primat al valorilor spirituale. Lupta între lumină și întunerec, între bine și rău, nu va fi curmată decât la sfârșitul veacurilor. Dar orice nouă victorie a spiritului, a luminii, nu s'a împlinit decât printr'o renunțare desăvârșită la instinctele de conservare individuală. Omul nou înseamnă, înainte de toate, depășirea firească a acestor instincte.

Depășire de care istoria ține întotdeauna seama. Este dealtfel semnificativ că nici în istorie, nici în eternitate, nimic nu se dobândește decât printr'un act de renunțare. Istoria unui neam nu e posibilă fără renunțarea la viață a unui număr imens de oameni. Dar, deasemenea, mântuirea nu poate fi nădăjduită decât după ce omul renunță la sine, la limitele individualității sale.

Asemenea «cauze», asemenea «idealuri», nu se mai întâlniseră de mult în istoria României moderne. Deaici mirarea indignată a oamenilor lumii vechi. Căci tineretul, care se arăta totuși dornic de luptă și de sacrificiu — nu voia și nu făcea politică. Lupta era dusă pe cu totul alte niveluri — inaccesibile, firește, politicianilor. Deaceea mi s'a părut lipsită de sens formula «despoliticianizarea tineretului» — când nici unul dintre tinerii crescuți în mistica nouă, nu era preocupat de nici un fel de idee sau scop politic. Dealtfel, era revoluțiilor politice fiind încheiată în 1918 — istoria care începe acum nu va cunoaște, pentru o bună bucată de timp, decât revoluții spirituale.

Și nici una din revoluțiile care s'au făcut sau sunt în drum de a se face, nu s'a desfășurat atât de total sub semnul spiritualului, ca cea a tineretului românesc. Nici una, mai ales, n'a încercat o atât de desăvârșită «reactualizare» a creștinismului răsăritean. De multe sute de ani, se părea că creștinismul răsăritean nu mai poate crea forme istorice. Lumea modernă, de la Renaștere încoace, trecuse pe lângă acest creștinism răsăritean, ignorându-l sau disprețuindu-l. Tot ce mai părea «viabil» din mesagiul Mântuitorului, era căutat și găsit în formele occidentale și nordice ale creștinismului. Și iată, deodată, la zece ani după sincopa ortodoxiei rusești (destul de aproximative, dealtfel) — apare o nouă formă de viață istorică, revoluționară, alimentată de ortodoxie! Deabia acum începe a fi înțeles sensul acestei revoluții creștine, care încearcă să croiască o Românie nouă creând întâi un om nou, un creștin perfect — și care înlocuiește vechea «viață politică» printr'o «viață civilă», adică restaurează raporturi de omenie și de creștinătate în sânul aceleași comunități de sânge. Deabia acum începe să se vorbească despre o «misiune a României». Căci o misiune istorică nu poate fi justificată decât printr'un «imperialism spiritual», printr'o nouă valorificare a vieții omenești, la care participă un neam întreg. Și această valorificare a vieții umane o încearcă și o realizează tineretul românesc de astăzi, printr'o trăire cât mai aproape de idealurile creștinătății răsăritene. Dacă ea va izbuti până la capăt — dacă va cuprinde, adică, întreaga comunitate românească — va fi cea mai mare revoluție a veacului.

MIRCEA ELIADE

VIAȚA MORȚILOR

Un singur drum în viață duce undeva — simțim că duce undeva: drumul Bisericii. Toate celelalte căi ale vieții nu duc nicăieri.

Da, tot ce facem în viață, în afara acestui drum, nu duce nicăieri, e gratuitate, e capriciu, e pulbere: politica noastră, cărturăria noastră, dragostele noastre, parăzile și teatrul, plăcerile, maniile, energia noastră, ambițiile și chiar realizările.

Desigur, e banală constatarea aceasta: a mai făcut-o și Eclesiastul.

E bine să ne mai oprim asupra banalităților eterne. Vedem de aici că oamenii activează de mii de ani, gândesc, se sbuciumă, luptă, se desfată și apoi oftează și spun până la urmă: «la ce bun?» Tristă concluzie ca cea a Eclesiastului pentru o istorie atât de glorioasă ca a oamenilor.

Omenirea simte, deci, că toate drumurile ei nu duc nicăieri.

Și cum ar putea să meargă undeva, când fiecare om merge unde-i... place, în altă parte decât merge semenul său?

Asta e lumea de azi — lumea românească și lumea europeană de azi: lumea individului. Incepe cu individul și — ce e mai trist — se termină cu dânsul.

Lumea legionară stă pe alte coordonate de viață. Aici nimic nu începe și nimic nu sfârșește cu individul.

Legiunea s'a așezat, în istorie pe drumul Bisericii. Și deaceea Legiunea va ajunge undeva.

Biserica ne învață că, prin moarte, oamenii nu pier. Ei își continuă și după moarte un drum, care e al lor, al destinului lor, așa cum îl priveghează Dumnezeu întru împlinirea armonioasă a destinului celui mare care e mântuirea oamenilor în Dumnezeu.

Biserica îi poartă pe toți oamenii pe acelaș drum. Ii face solidari pe calea aceluiaș destin. Și în acelaș timp le deschide în față singurul drum cu perspective de veșnicie: drumul către Dumnezeu.

Atunci când toate directivele istoriei se frâng și devin contradictorii, un singur drum rămâne statornic pe o năzuință milenară: drumul bisericii. Acolo, morții cu vii stau unii lângă alții, umăr lângă umăr, în acelaș efort spre Mântuirea unică.

Și toate celelalte fragmente din viața noastră istorică tind să capete caracter de statornicie, de durată și să capete deci senz, în măsura în care ele se alipesc acestui drum. Altfel rămân gratuități triste în istorie. Nu mai au continuitate, nu mai rodesc, nu le mai reia nimeni pentru fructificare în istorie. Oricât ar fi de grandioase. Cine mai poate relua în istorie activitatea demiurgică a lui Napoleon? Și pentru ce ar mai relua-o?

Pe când activitatea în istorie a lui Ștefan cel Mare poate fi reluată. Și vă dați seama cu ce minunate perspective de fructificare! Pentrucă Ștefan cel Mare și ai lui au fost pe drumul unui destin care venia până la el și trece după dânsul. Ștefan cel Mare s'a supus, creștinește, unui destin, adică drumului comunității de oameni din care făcea parte. A unor oameni care și înainte și după el au năzuit spre acelaș lumină ca și dânsul: mântuirea românească în fața lui Dumnezeu.

Pe această cale spirituală nu există moarte. Oamenii trec unii după alții pentrucă așa cere istoria, care trebue să fie și ea o condiționare a Mântuirii. Dar oamenii rămân și după moarte. Și sufletele sunt solidare în fața aceluiaș destin.

Prin moarte nu piere nimeni. Ci numai își duce soarta mai departe. In acelaș efort cu sufletele cari au acelaș destin și acelaș năzuință: pentru noi, mântuirea românească în fața lui Dumnezeu.

Dinainte, de mii de ani și dela Ștefan cel Mare, până la Horia și la Moța și până la ultimul legionar care se va jertfi pentru această mântuire românească, nu este decât un destin, o oaste, o biruință.

Victor P. Gârcineanu

Stil legionar

Odată cu apariția Legiunei în orizontul istoriei noastre naționale, a luat naștere și un nou stil de viață. Acei cari dintre noi obișnuim să însemnăm slovă cinstită pe marginile vremii, încercăm uneori, fie aducând cu cugetul, fie luptând, să prindem înțelesul sbuciumului și năzuințelor tineretului românesc de azi.

Pornită din viață, din nevoi românești și umane totodată, mișcarea legionară păstrează în inima ei tot ceeace îi era necesar ca să poată crește și învinge. Legile acestei mișcări, principiile ei sunt acelea ale vieții însăși, sunt ca niște esențe tari extrase din natură. Gândul legionar, în adâncimea și puterea lui de pătrundere, a știut distinge necesarul de întâmplător, adevărul de minciună eternul de efemer.

Gândul legionar a știut distinge lumina de întuneric, viața de moarte. In acest fel mișcarea legionară distingând elementele și respectând legile adevărate, clădește o lume nouă după nevoile și firea neamului nostru.

Ca orice manifestare de mare răspântie istorică, ca orice început de viață nouă, viața legionară are un stil simplu. In adevăr, una din însușirile de căpetenie ale acestei vieți este simplitatea. E de altfel o consecință firească a întemeierii sale. Stilul de viață legionar înlătură tot ceeace este inutil, exterior, ornamental, înlătură tot ceeace a creeat strâmb și împovărător, o mentalitate și simțire înbătrânită, stilul legionar înlătură tot ceeace astăzi ca și în alte epoci asemănătoare, sub pretenție de civilizație și rafinament, desfigurează chipul omului și îl îndepărtează de natura sa proprie.

Dar ce înseamnă simplitate legionară? Inseamnă trăirea adevărată: omul în legile omeniei sale. Omul care în continuă legătură cu izvoarele vieții, pătruns de sensul ei adânc, armonios, echilibrat, întreg, se naște, se ridică și moare îndeplinindu-și datoriile până la capăt, așa cum l-a [illegible] destinul lui de om adevărat. Simplitatea legionară înseamnă linia dreaptă, înseamnă tărie, înseamnă adâncime.

Pe această cale înțelegem că legionarul are un frate bun în țăranul român, în țăranul nealterat: aceeaș [illegible]tanță, aceeaș atitudine, aceeaș lege. Și tot astfel înțelegem că legionarul are un dușman de moarte în această lume falsificată a orașelor: două esențe, două principii ce nu pot trăi laolaltă.

Stilul legionar este stilul naturii românești, este stilul de viață al neamului. El va învinge ca ceva firesc, în lupta ce se dă astăzi între cele două lumi.

Ernest Bernea

Dragostea: cimentul mișcării legionare

Astăzi, când atâția ani au trecut, de când am primit botezul credinței legionare, încercând să desleg taina care ne leagă, pe noi toți, unii de alții și împreună de Căpitan și aplecându-mă în adâncurile sufletului meu o singură explicație mi se pare adevărată: dragostea.

Acum opt ani l-am văzut întâia oară pe Căpitan. Intr'un cerc restrâns, povestea.

Am întrebat, încet, pe un prieten: «Cine este?».

La sfârșit, m'am prezentat, rugându-l să mă primească soldat în legiune. Astfel am devenit legionar.

Opt ani trăiți sub comanda lui, mi-au dat putința să-l cunosc. Căpitanul nu are, niciodată, nimic dulceag, în raporturile cu legionarii. Este un comandant sever, dar drept. Acest fel de a fi îl face respectat de toți. Niciodată, însă, respectul nu a împins pe cineva la moarte. Și legionarii, toți, sunt gata să moară pentru el. Există, deci, dincolo de acest sentiment, un altul, mai puternic. Acela care ne îndeamnă să dorim mereu, tovărășia lui. Să rupem toate legăturile cari ne-ar îndepărta de el. Și să murim fericiți în credința legionară. Sentimentul acesta eu cred că este dragostea. Dragostea care ne leagă, definitiv unii de alții și pe toți împreună de Căpitan.

Intru aceasta cel care intră în legiune se transformă. Devine un om nou.

Viața lui are din momentul acela un alt curs. Și cea mai mare mândrie, profesor universitar sau muncitor, o simte atunci când poate spune: «sunt legionar».

Deaceea poate legionarii, par oarecum ciudați, unora. Starea de spirit pe care o crează dragostea, nu poate fi înțeleasă decât de cei cari o trăesc.

Dincolo de numeroasele meschinării ale vieții, dragostea aceasta dă vieții noastre legionare un farmec, pentru care nici-o jertfă nu este prea mare.

Cine oare, în afară de Dumnezeu, va putea opri biruința ei?

Virgil Rădulescu

Mâna lui Dumnezeu asupra oamenilor și a popoarelor în ceasul primejdiei

de Protoereu ION MOȚA

Am simțit mâna lui Dumnezeu deatâtea ori în viața mea asupra capului meu și am văzut-o de atâtea ori asupra neamului nostru românesc.

Era România scufundată în marea de durere și de jale, în marele războiu... Ajunsese ca, conducătorii ei, după-ce pierduseră jumătate de țară, să-i propună a se retrage în «triunghiul morții», așteptându-și acolo lovitura de grație... Era să fie acel triunghiu al morții, rugul lui Avram, pe care avea să-și pună jertfă pe singurul și prea iubitul său fiu... Dar D-zeu, care era pe-aproape în clipa cumplită, opri mâna lui Avram de a-și junghia pe dragul său copil, ceeace ar fi fost pentru el, ca și cum și-ar fi împlântat cuțitul și în propria inimă.

Așa fu Dumnezeu și lângă neamul românesc, când era să se aducă pe sine jertfă în «triunghiul morții»... Nu-l lasă să ajungă cumplitul ceas, ci văzându-l gata și pentru așa ceva, — întoarse foaia norocului și-l duse la fericita și nevisata mărire a dublării hotarelor lui, învăluite în soare ceresc.

Aceeași mână a lui D-zeu țin eu că o văd și asupra Spaniei creștine și naționale, care ajunsese, numai nainte cu puțină vreme, să se întrebe, dacă nu-i va cădea sabia din mână și vasul negru al prăpădului comunist, să se înalțe și s'o inunde peste tot, înecând-o?! Căci de luni de zile nu mai putea face un pas înainte, — ba făcuse cam mulți înapoi... In desnădejdea lor, oamenii începuseră a vorbi de «incapacitatea» lui Franco de nevoia de a-l înlocui, — ba unele știri spuneau, că însuși Franco ar fi trimis ștafeți la Italieni și Germani, vestindu-i, că de nu-i trimit ajutoare hotărîtoare, va fi silit a se retrage și a-și părăsi chiar țara!...

Atunci însă, iată mâna lui Dumnezeu se arătă peste încercații luptători — stricând de cap pe cel mai mare dintr vrășmașii credincioșilor din Spania! D-zeu făcu pe conducătorii Rusiei roșii a vedea roșu înaintea ochilor și pentru asta [illegible] mânca și între ei prin uciderea a sute chiar a mii de fruntași ai armatei cu care spăriau până'aci lumea și făcuseră pe Franța s'o iee pe Rusia tovarășă de arme, pe marele bulevard al vieții popoarelor. Aci chiar Francezii se întreabă, deamăgiciți pe cine răzimăm cu astfel de «tovarăși»?

Aceasta este cât o cădere a saoliei armatei roșii din mâna ei! [illegible] să mai țină cu tărie în mâna aceea sabie, în fața dușmanului din afară, — când capul armatei trebue să se spioneze ei între ei, să nu mai creadă unul într'altul, să aibă teamă unul de altul? Pe cine să mai trimiți, plin de neagră ură și de fanatism sălbatec, să umple tranșeele comuniste din Spania, și acolo să lupte «cu nădejde» în țara dela spate?

Inșiși luptătorii comuniști aflători în Spania, ce dor de luptă cruntă să mai aibă, auzind de cele ce se petrec, «acasă», în Rusia lor roșie, roșită azi de atâta sânge a capilor armatei?

In acest timp naționaliștii se înviorară și se ridicară furtunoși! Bilbao căzu! Sufletul luptătorilor creștini se înălță ca o flacără mare ajungând până la cer, — în vreme ce batalioane întregi de comuniști, trec la naționa[illegible] predându-se [illegible]

Numai un scurt văzător nu întrezărește căderea sabiei, ca și a sufletului, la comuniști, — cu urmările lor.

E mâna lui Dumnezeu peste luptătorii orașului. Din Spania, tocmai prin ce se petrece — în Rusia! Și această mână a lui Dumnezeu nu [illegible] mai părăsi pe credincioșii Spaniei, până ce — vor izbândi!

Voința de a trăi românește

Istoria acestor vremi va reține, fără îndoială, fenomenul legionar în viața politică, morală și culturală a nației noastre. Il va identifica, trecând peste proteismul său formal, în acest început de eră românească și-l va urmări în toată bogata lui desfășurare cine știe câte veacuri mai departe.

Vor zâmbi scepticii de situarea în această perspectivă seculară a unei acțiuni... politice, dar ei uită, desigur, că această acțiune a reușit, în țara noastră, să dea unei întregi generații simțul marilor proporții istorice și orientarea vieții în spirit milenar. A dat chiag, mai întâiu, unei generații, pe care a pus-o apoi, în serviciul marilor comandamente ale nației românești.

Ceeace constituie, într'adevăr, caracteristica dominantă a generației noastre este o voință viforoasă de a trăi românește, voința inflexibilă de a promova românismul în comunitatea românească. Pentru prima dată, în istoria românească, o promoție a nației noastre trăiește conștient și tenace substanța și destinul românesc. Exemplarele sporadice, sau curentele de idei din trecut, sau chiar eroismul militar mai recent nu se pot compara, sub acest raport, fenomenului legionar. Aci, o generație întreagă acentuiez, ieșită din straturile adânci ale nației, trăiește dinăuntru și de sine, organic, destinul nației.

Voința de a trăi românește depășește voința de a gândi românește. Prima angajază viața individuală într'o luptă, care de multe ori sfârșește prin sacrificiul propriu; în cazul al doilea, riscul poate fi, cel mult, un... eșec literar postum. Indârjirea de a trăi românește implică astăzi și, în deosebi, implica eri, în epoca aberației internaționaliste, conflictul inegal cu generațiile anterioare, cu o mentalitate înrădăcinată, cu un stat, care nu-și justifică nici o aderență națională.

Viața românească în țara românească, o viață trăită masiv, eficient a dat mult de lucru lumei românești emasculate și virusului străin infiltrat în trupul ei. A fost o luptă a cărei istorie necenzurată va zgudui generațiile viitoare. O luptă pe multe fronturi, cu arme ascunse și redutabile, de o parte, cu credință, entuziasm, lealitate și dăruire totală, de alta.

Mintal, poziția nouei lumi românești n'a putut fi concepută, necum trăită integral. Ridicarea hotărîtă a acestei lumi a fost privită la început ca o încercare de expropiere a pozițiilor politice și economice, deținute de lumea privilegiată; mai târziu s'a înțeles că este vorba de o înnoire mai adâncă și mai amplă, de o înlăturare a instituțiilor inadecuate și parazitare, de o purificare a moravurilor și o reînviere în spirit românesc și creștin. De atunci lupta a ieșit din convenționalul... constituțional, și-a pierdut caracterul scenic, a căpătat o turnură tragică.

O lume își apără ființa; o alta și-o afirmă cu voința de fier.

A voi să trăești românește astăzi, deși defetismul a cuprins clanul dușmanilor înăscuți și acelor formați, este încă un eroic curaj în țara prea românească din umbra Carpaților.

Este totuși posibil, — se știe astăzi că este posibil.

Potențialul imens de vitalitate românească al generației, care și-a luat sarcina românizării totale a vieții de la Dunăre, ne justifică certitudinea că, ceeace atâția ani a fost o luptă continuă de apărare, curând va deveni o victorie cuceritoare, va fi realizarea integrală a voinței de a trăi românește.

Alexandru Constant

24 Iunie

Niciodată nu am avut sufletul încărcat de atâtea emoțiuni și sentimente, ca în momentul când vreau să aștern pe hârtie acest articol. Gândul meu nu poate urmări un fir stabilit, și amintirile de tot felul, — frânturi de viață imagini, prieteni și camarazi, în viață și dincolo de hotarele ei, — îmi apar în fața mea, creind o extraordinar de curioasă stare sufletească, peste care stăruiește puternic: emoția.

Și Doamne, cum nu ai fi sguduit, privind înapoi peste cei zece ani cari s'au scurs dela începutul mișcării noastre legionare!

Zece ani, cât un veac! Zece ani, cât un ev!

Cum s'ar cuprinde într'un biet articol, toată viața acestor zece ani, cu faptele ei și mai ales cu minunile ei.

Cum să concentrezi în câteva coloane, ceiace nu poate încape în opere întregi! Căci, ceiace au însemnat pentru Neamul românesc acești primi zece ani de viață nouă, nu noi biete unelte ale unui destin sfânt, vom putea scrie și însemna.

Alții, în liniște, și după ce istoria și timpul va cerne cotidianul și pleava de pe această decadă, vor putea cu grije și imparțialitate să pună la locul cuvenit, în rafturile de comori românești, — bogăția cuprinsă în cei dintâi zece ani de viață verde. Cu jertfa lor și cu sfințenia lor. Cu suferința lor. Cu suferința și credința — cu morții și cu închisorile nenumărate.

Abia atunci se va putea vedea clar însemnătatea excepțională a acestor ani, cari au rezistat absolut tuturor încercărilor de vrăjmășie, dela intrigă și până la moarte.

Din șirul anilor de viață românească, — șir pe care îl vedem nesfârșit în lumina frumoasă a viitorului, ne oprim un moment, pentru a însemna pe cei dintâi zece ani, cari stau la temelia credinței și mișcării legionare.

Legiunea noastră, asemenea unui pârâu curat de munte, vijelios și rece, a biruit toate piedicile. A șerpuit frumos pe după stânci, a intrat în canaluri subpământene, a măturat cu asprime digurile care i-au fost așezate în cale, urmându-și pe deasupra tuturor obstacolelor, cursul său firesc spre mare, adică spre Biruință.

Astăzi pârâul legionar, pornit din creștet de munte, e Dunăre! Dunăre mare, al cărei curs nimeni nu-l mai poate nici abate din albia lui și nici stăvili.

In acest marș spre viitor, apele legionare de multe ori au măturat din calea lor pe acela care în mod diavolesc au căutat să le nimicească, împrăștiindu-le.

Și tot la fel, în acest curs de zece ani, când nevoia și păcatele noastre erau așa de mari încât nu se puteau șterge și îndrepta decât prin preț de viață și jertfă, Legiunea și-a dăruit pe cei mai aleși soldați ai săi. A jertfit! Măsura credinței legionare a fost jertfa. Biruința acestei credințe stă numai și numai în puterea de jertfă.

Simbol desăvârșit al jertfei legionare, conștiente și voluntare, este martirul și eroul dela Majadahonda, Ion Moța, și camaradul său Vasile Marin.

Dacă nu ar fi în acești zece ani, decât fapta de jertfă a lor, și atunci ei sunt atât de plini încât se vor revărsa cu prisosință peste cei următori, cât va trăi Istoria românească.

Ideia legionară dacă nu ar fi dat decât monumentul de credință până la transfigurare al lui Ionel Moța, și ea este sortită să învingă și să strălucească. Căci el este etalonul cel mai mare și cel mai curat al posibilității omenești de a trăi și a muri, în dăruire pentru Dumnezeu și pentru neam.

Ion Banea

M

Pornind dela criteriul anti-marxist

Așa dar vom sta strâmb și vom judeca drept: marxismul nu s'a dovedit a fi numai un flagel pentru viața istorică a popoarelor, alături de ciumă și disenterie, ci și o ispită drăcească pentru suflete, un teribil mijloc de a pune la încercare tăria morală și agresiunea intelectuală a națiunilor contimporane.

In adevăr nu e de loc greu de observat că toate neamurile europene cari au sucombat sub povara acestei ispite, fie că n'au depășit încă perioada copilăriei, cum a fost cazul cu cele din Rusia, fie că au fost epuizate până la drojdie de un lung și necurmat efort civilizatoriu, — cazul Franței și al Spaniei — au prezintat toate simptomele caracteristice ale unei sfârșeli lăuntrice ca și a unei paralizii a instinctelor de orientare și de conservare colectivă.

Dimpotrivă, toate popoarele viguroase și robuste, au rezistat ori au reacționat cu energie împotriva efectelor caustice și disolvante ale marxismului. Toate popoarele în chestiune n'au văzut în această supremă invenție iudaică *vehicolul* unei lumi noui, ci ultima secreție ideologică, urât — mirositoare a putrefacției lumii celei vechi, exagerarea în spirit luciferian a tuturor scăderilor și-a tuturor păcatelor lumii burgheze.

Națiunile cari au îmbrățișat marxismul sau doctrinele politice născute din acelaș spirit și cu aceiaș tendință, au dovedit prin însuși acest fapt că sunt lipsite de har, de prezența tainică, invizibilă dar real simțită a duhului divin în inimele lor. Ele adoptă un principiu infernal de viață, — *lupta de clase* — născut din invidie josnică, din calcule sadice, din perversiunea manifestă a tot ce este dragoste creștină, abnegație eroică și elan altruist.

Națiunile cari resping marxismul, dau dovadă de tinerețe eroică sau de bărbăție creatoare. Ele înțeleg instinctiv toată puterea magnifică de transfigurare a jertfei, ele simt ca pe o realitate primordială și indiscutabilă, eternitatea sacră și nemulțumitoare a spiritului.

Poporul român autentic, deși intoxicat cu toate otrăvurile ideologice ale Apusului, în ultima jumătate de veac, n'a căzut în ispita diavolească a marxismului. Și aceasta nici în vremurile turburi ale războiului și nici în tihna trădătoare a păcii, când resentimentele sociale precumpănesc asupra simțului de unitate națională din clipele de mare primejdie. Cadrele partidelor noastre de stânga au fost invadate numai de jidani și de venetici rău asimilați.

NICI UN NUME ROMANESC PROEMINENT NU ILUSTREAZA ACEASTA MIȘCARE. Românii au adoptat în această luptă, în chip foarte semnificativ, puncte de vedere anti-iudaice anti-demomasonice și anti-marxiste. ȘI S'AU ILUSTRAT IN ACEST DOMENIU PRIN CREAȚII SPIRITUALE ORIGINALE ȘI PRIN ACTE DE BRAVURA ȘI DE JERTFA CARI AR CINSTI ANALELE ISTORICE ALE ORICAREI NATIUNI ANTICE SAU MODERNE.

E foarte adevărat în acelaș timp că nouă ne-a fost dat să îndurăm perfida și lașa tiranie iudaică mai mult decât ori care alt popor din Europa, afară de cel rusesc. Acesta nu e însă un indiciu că ne-ar lipsi tăria morală ori bărbăția eroică și creatoare. Adevărul e că ne-a lipsit numai experiența maturității. Ori tinerețea e departe de-a constitui o scădere, chiar atunci când e vorba de popoare cari își valorifică dreptul la existență în fața istoriei.

Legiunea și creatorul ei, au marele merit, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, de a fi dat o expresie concretă și definitivă anti-marxismului manifest al Românilor. Și cred că în aceste cuvinte am rezumat tot ce se putea spune în aceste clipe.

Nicolae Bogdan

PRIMUL DRUM IN ARDEAL [1]

Ziua de 24 Iunie 1937 face ca în sufletul meu să licărească din nou câteva aduceri aminte. Am trecut prin atâtea în timpul acestor 10 ani, încât mi se părea că o negură de nepătruns s'a așezat pe trecut. Azi când mă gândesc și mă uit înapoi în șirul nesfârșit de lucruri întâmplate în acești ani, văd că-mi revin în minte aproape toate întâmplările, unele mai vesele, altele mai triste. Precum de multe ori în focul stins, dacă dai cu cleștele în vatră, prin cenușă mai găsești scântei și cărbuni aprinși, tot așa și în sufletul meu au mai rămas amintiri neconsumate.

La congresul studențesc dela Craiova (primul congres 1929), am primit ordin dela Căpitan să mă duc în județul Turda și să încep să organizez ce voiu putea.

Reintors dela congres m'am oprit la București. Ca totdeauna eram fără nici un ban în buzunar. O mare mândrie a noastră a fost și este sărăcia. Tot ce am făcut a fost numai suflet rupt din inima noastră.

Am plecat spre gară încet fără grabă. Pe lângă mine treceau mașini, tramvae, trăsuri, oameni indiferenți, preocupați numai de afacerile lor. Mă gândeam eu atunci: «Vom ajunge noi vreodată să cucerim acest oraș?»

A trebuit multă suferință și sânge până am trezit Bucureștiul care părea amețit cu goana numai după câștig și lux.

M'am instalat într'un vagon de clasa III în personalul ce mergea spre Cluj. Biletul dela congres era încă valabil. Puțin câte puțin vagonul începe să se umple de lume, țărani și țărance din Ardeal, cu boccele, lăzi și coșuri de paie.

Mă uitam și nu mă dumiream ce o fi făcând lumea cu atât bagaj. Am pornit. Treptat s'a potolit tot sgomotul din vagon și tic-tacul roților a adormit mai pe toți. Doar câte o șopoteală în colț, înceată, cu oftaturi și dorinți de casă. Dimineața când m'am trezit, trenul scăpase din munți și gonea pe câmpia ardeleană, Ardealul. In fine în Ardealul visat și dorit. Era prima dată când avusesem ocazia să trec Carpații. Mă uitam cu nesaț la acest pământ al făgăduinții.

In vagon lumea începe să scoată din boccele pâine, slănină și brânză. Taie tacticos din pâinea mare de Brașov ce miroase a copt. Apoi din slănina afumată și o așează pe pâine cu încetineală, ca și cum ar oficia cine știe ce cult. Mușcă rar îmbucături mari. Mă uit pe furiș și mă gândesc ce bine mi-ar prii și mie un pachețel. In buzunar n'am nici un leu. Sunt tânăr, organismul cere mâncare.

Mă resemnez făcând apel la răbdarea legionară. Să cer mi-e rușine, țăranii săracii m'ar îmbia, dar nu îndrăznesc la un domnișor cu pâinea lor neagră. Trenul gonește, lumea și-a strâns traistele cu mâncare. Bărbații se dau jos prin gări cu sticlele după apă și apoi privesc pe geam. Mai răsucesc câte o țigară, se mai suie alți călători. De dat jos nu prea se dau, căci românașii mei merg la Oradia-Mare. Pe nesimțite ceasul trece și se apropie de 12. La fel și foamea mea crește, crește neîncetat. Parcă aș avea un balaur în stomac. Din nou se deschid lădițele și boccelele, pâinea bună de Brașov se arată iarăși, slănină, brânză, mere. In gură simt mai mult lichid ca niciodată. Prin gări strigă pe la geamuri multe lucruri bune. Cum m'aș fi simțit de mulțumit doar cu o bucată de pâine goală, să o mănânc încet, fără grabă, lungind această plăcere. E ceasul 12, până la 6 când sosește trenul la Ludoșul de Mureș mai este. Dar dacă la Ludoș nu-l găsesc pe Amos Pop? Nu cunosc pe nimeni, nici chiar pe Amos.

Incepe să bureze de ploaie și să se întunece. E în Decembrie și ziua e mică. Trenul trece prin gări fără de număr. Rog pe conductor să mă anunțe să nu trec de gară mai departe cu trenul. In fine aud:

«Ludoșul de Mureș».

Mă dau jos, mă uit în dreapta, în stânga, nici urmă de oraș sau sat. Intreb un om crezând că m'am dat greșit din tren în altă parte. Omul îmi spune că asta-i gara, dar până la oraș mai sunt 8 km. Glod până la genunchi, întuneric beznă și ploaie. Ce să fac?

In dosul gării sunt niște trăsuri. Să mă sui, dar n'am bani, cum să-i cer lui Amos și de trăsură? Dar dacă nici nu e acasă?

O trăsură pleacă, alta, alta... a mai rămas una. Disperat mă hotărăsc. Tot una. Merg la trăsură și

— Știi la Amos Pop?

— Vai de mine, cum să nu, doar are cel mai mare restaurant din târg.

Când aud de restaurant mi se luminează fața.

— Mână!

Trăsura mă hurducă în toate părțile, glodul e până în butucul roții. Mă gândesc: «De veneam pe jos era vai de mine!» Ajung la Amos. Mă dau jos și intru în casă, spun birjarului să aștepte că schimb banii. Mă prezint lui Amos, care spre norocul meu e acasă. Gras, rotofei, bine clădit, se bucură grozav când aude că sunt trimis de Căpitanul. In două cuvinte îi spun cum stă chestia.

— Vai de mine, mă rog frumos să zic așa, se poate?!

Il cheamă și-l cinstește pe birjar și-i spune câte și mai câte de mine, că-i bun de gură. Iată și masa, dar ce masă! Potroc de curcan, friptură de purcel cu castraveți, vin de Târnave. Mâncam de parcă se băteau colicii la gura mea, spre marea mulțumire a familiei, care era încântată că-mi plac bucatele...

Și apoi cu Amos prin sate... Când a venit Căpitanul la Crăciun pe un frig și un ger de crăpau pietrele, împreună cu Radu Mironovici și Eremeiu cu «Căprioara» (camioneta noastră), o plasă era organizată. Spiritul legionar a fost repede înțeles de țăranii ardeleni. Turda a fost primul județ din Ardeal care s'a botezat întru Legiune. Și așa flămânzi, săraci, dar tari în credință am cucerit sufletele cele alese ale neamului.

Neculai Totu

[1] Fragment din «Note legionare» ce vor apare în foiletonul Bunei-Vestiri.

Dela stânga la dreapta: Corneliu Z. Codreanu, Ion I. Moța, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, Ilie Gârneață, Radu Mironovici

AMINTIRI

Doriam odată, din tot sufletul meu, să trăesc mai multă vreme la poale de munți. Să-mi desfăt privirea și să mă bucur de frumusețile naturii, să ascult cu nesaț melodia doinelor haiducești. Cavalul să-mi umple inima de amintirea străbunilor ciobani și buciumul să trezească vitejia arcașilor lui Ștefan. Să văd în jurul meu numai viață, numai veselie. Să sburde mieii prin pocne, să salte voios flăcăul în joc, iar grijile și necazurile să apese mai puțin pe umerii gospodarului.

Dorința de a locui la poale de munte, mi-a ascultat-o Dumnezeu, dar de a avea parte de bucurii, nu.

In anul 1929, cu familie și cu puțină gospodărie, m'am mutat într'un sat din Maramureș, la poalele muntelui «Pietrosul». Mi-au plăcut mult ținuturile acestea, dar traiul oamenilor, plin de amar, a săpat în mine dureri adânci. Un moșneag, gârbovit, îți spune cu oftaturi:

«A fost pe vremuri bine și pe-aici».

Femei cu pruncii în brațe par niște stafii. Așa sunt de galbene și ofilite. Pe fețele bărbaților și ale celor mai tineri vezi săpate cutele adânci ale unei munci istovitoare și necazurilor de neînvins.

Sărăcia și foamea au pătruns în casele lor. Nu știu dacă ați cunoscut vreodată starea disperată în care se află cineva, când nu pentru mult timp, dar numai pentru două sau trei zile, nu are o bucată de pâine în casa lui, pentru copiii cari îi cer mâncare și plâng. Să-l vezi umblând năuc pe drumuri, să nu știe ce să facă și să piardă zile întregi în căutarea unui lucru, sau să-l vezi poftit la masa ta, că nu poate mânca din grijă pentru cei de acasă.

Eu am văzut și am cunoscut toate acestea. Am văzut femei ce-și astupau cu perine ferestrele caselor, pentru a fi întunerec ca să doarmă copiii și să nu ceară mâncare. Oameni cari cu un kilogram de cartofi pe zi, să astâmpere foamea unei case pline cu copii.

Prunci morți, câte doi și trei deodată, din cauza mizeriei și a foamei.

«Pe vremuri a fost bine și pe aici», îți sună în urechi glasul unchieșilor, «dar mai apoi au venit jizii din Galiția și prin lingușire, prin camătă, ne-au ademenit cu rachiuri și au pus stăpânire pe tot ce am avut. Acum am rămas să slugărim pe nimic la ei. Ne iau și ce ne-a mai rămas, iar sărăcia își face tot mai mult loc în casa noastră. Ne-am plâns stăpânilor, dar și aceștia s'au înhăitat cu ei și ne-au uitat de tot»...

*

Un trimis venit să cerceteze ținuturile Maramureșului, unde peste tot domnește aceeaș durere, a fost prins și bătut de jidani.

Cât ar trebui să te revolte această obrasnică îndrăzneală!

El a presărat, pe ici pe colo puțină mângâiere.

Dintr'un sat vecin, un om mi-aduce o revistă: «Pământul Strămoșesc».

Pământul acesta, apărat cu sângele strămoșilor, este un drept sfânt al Românilor.

Nimeni nu poate lua prin furt sau alte mijloace acest drept.

Din el trebuie să trăim noi, copiii și strănepoții noștri, în vecii vecilor, iar la nevoie să-l apărăm cu prețul vieții.

Am ridicat un steag, sub care sunt chemați toți cei asupriți și necăjiți.

Nu făgăduesc decât speranța unor zile mai bune, pentru cari trebuie să luptați și să jertfiți.

Revista anunță, cu date statistice că situația este grea aproape în toată țara și că puhoiul jidovesc amenință cu cutropirea pământului și a drepturilor noastre.

Tineri din noua organizație naționalistă luptătoare «Legiunea Arhanghelul Mihail», cercetează Țara și necazurile Românilor, în timp ce gazetele jidovești înjură și urlă: «Nebunii lui Codreanu strică ordinea din stat».

Un gând mi-a încolțit în inimă:

Decât cu toți înțelepții, cari au condus Țara după războiu și cari au rămas surzi și muți la strigătul de desnădejde al unui Neam, mai bine cu nebunii, căci dacă cei dintâi nu au făcut nimic, cei din urmă, nebuni de dragul Patriei, nebuni de a se sacrifica pentru a făuri zile mai bune Neamului Românesc; fără îndoială că vor ajunge să clădească o viață nouă.

*

Un car, tras de doi cai, a plecat în Iunie 1930, apucând calea Iașului. Un maramureșean s'a oferit, fără nici-o plată, să facă drumul acesta, iar cei ce călătoreau aveau de dus cu ei toată durerea, toată jalea Maramureșului.

Au și scris cu litere negre pe car: «Carul durerilor din Maramureș».

Au înfruntat drum greu și lung, zi și noapte, ca să spună totul Căpitanului.

A ascultat tăcut toată povestea. In ochii lui se oglindea toată durerea Neamului. Din armata lui mică, dar viteazâ, va trimite o echipă care să dea speranțe că va sosi ziua isbăvirii. Până atunci, să strângă rândurile, să aibe dragoste între ei și să lupte ca să scape, din mâini hrăpărețe, puținul ce-l mai au. Să nu se descurajeze.

Preot I. Dumitrescu-Borșa

Revista «Rânduiala»

va apare înainte de vacanțe cu un bogat material. Vor colabora: Dumitru Cristian Amzăr, Vasile Băncilă, E. Bernea, V. Carianopol, Puiu Gârcineanu, Ionică, Mihail Polihroniade, H. Acterian, Dinu Buzdugan, Horia Ursu etc.

«Iconar»,

revista verde dela Cernăuți, va apare zilele acestea cu următoarele colaborări: Barbu Slușanschi, George Macrin, Ionel Negură, Ion Băleanu, Gabriel Bălănescu, George Drumur, Vasile I. Posteucă, etc. Despre «Țara Șipenițului», însă, nu mai auzim nimic de-o vreme — și-i păcat.

Legiunea în viaţa României

Sărbătoarea legionară nu-i un prilej de bucurie, ci unul de reculegere. E un popas în timpul căruia ne numărăm morţii, ne legăm rănile, ne cântărim înfăptuirile, sorbind din durerile dar şi din gloria trecutului nostru, puteri noui pentru lupta ce suntem hotărîţi s'o ducem biruitori până la capăt.

Au pornit acum zece ani, cinci oameni această luptă. Aveau în jurul lor câţiva tineri şi împotrivă o lume de duşmani. Astăzi mişcarea legionară este o realitate spirituală şi politică pe care oricine o poate duşmăni dar pe care nimeni n'o mai poate trece cu vederea.

Cum s'a ajuns aci şi mai ales ce a adus nou mişcarea legionară în peisagiul sufletesc şi politic al ţării noastre?

Iată ceeace voi încerca să înfăţişez într'un articol care vrea să fie mai mult un bilanţ rece decât o izbucnire entuziastă.

*

Viaţa oricărei fiinţe fie ea plantă, om sau organism politic e determinată de doi factori unul intern, unic, esenţial: germenele, sufletul; altul exterior, accidental, foarte important dar nu esenţial, ceeace s'ar numi condiţiile obiective, ambianţa, conjunctura.

Un bob de grâu, de pildă, nu poate da roade multe dacă nu-i prieşte pământul, dacă nu-l udă ploaia, dacă nu-l încălzeşte soarele. Totuşi, cu toate aceste condiţii defavorabile, tot va încerca să lupte, tot va străpunge pământul dacă germenele i-a fost sănătos. Dimpotrivă dacă a fost sterp, toată bogăţia pământului, toată umezeala ploii, toată căldura soarelui vor fi de prisos, bobul de grâu va rămâne mort în pământ.

Ei bine oamenii ce au pornit la luptă acum zece ani în jurul Căpitanului au constituit germenele sănătos, sufletul curat şi tare al mişcării noastre.

Aveau aceşti oameni toate virtuţile sufleteşti cerute marilor înnoitori. Aveau credinţă în Dumnezeu, erau stăpâniţi de ceeace Moţa numea atât de frumos «duhul marilor rupturi», purtau cu ei un capital de durere, de jertfă, de suferinţă în slujba unui ideal.

Aşa se clădeşte o lume nouă, cu lacrămi, cu suferinţă, cu dureri în trup şi renunţări în suflet. La temelia fiecărei noui epoci de istorie stă o mare durere. Legenda meşterului Manole îşi are tâlcul ei verificat istoriceşte.

Era firesc ca asemenea oameni, trecuţi printr'o atare şcoală, prin atâtea încercări, să creadă că nimic temeinic nu se poate înfăptui, decât clădind pe suflete sănătoase, pe un om nou. Aci stă prima noutate adusă de Legiune în viaţa românească. Intr'o lume în care se preţuia exclusiv puterea minţii, inteligenţa şi nu numai în sens creator, ci în sens de şmecherie, să pui accentul pe curăţenie sufletească, pe dârzenie, pe renunţare de sine, pe eroism, pe jertfă, şi caracter. Se încerca deci o inversare a atitudinii pe care o avusesem cu toţii în faţa vieţii, se trecea dela intelectual la moral tinzând spre spiritual.

Din această împletire de credinţă în Dumnezeu, cu pasiune a jertfei, cu frenezie a renunţării, cu dârzenia de luptător, cu cultul eroismului a ieşit fizionomia curioasă, unică a Legiunii noastre, aceia de ordin luptător. Ca în evul mediu, al apărării credinţei, crucea şi spada sunt emblemele mişcării legionare.

Fireşte că o asemenea structură spirituală a impus în toate domeniile de activitate ale organizaţiei — politic, organizator, educativ, social — un caracter specific.

In domeniul politic, Legiunea aduce în viaţa publică românească o tendinţă de aspră moralizare a vieţii publice.

Formula pedeapsa cu moartea pentru fraudatorii banului public, care astăzi circulă peste tot, de mişcarea legionară e lansată. Şi această tendinţă de moralizare, de demnitate, de transplantare a virtuţilor ostăşeşti în viaţa publică, nu se rezumă la probleme materiale, ci se ridică până la cele mai grave probleme de viaţă naţională.

Aceiaşi atitudine, fără şovăiri şi fără reticenţe, pe planul politicei externe. Legiunea a fost prima organizaţie care dela început — 1932—1933 — s'a arătat total ostilă politicii titulesciene, socotind-o nu numai primejdioasă şi contrară intereselor ţării ci şi imorală, prin faptul că ne împingea în braţele satanismului bolşevic. Astăzi cea mai mare parte din lumea românească — şi chiar din lumea politică — împărtăşeşte convingerile noastre în materie de politică externă.

Dar dacă Legiunea s'ar fi mărginit să predice necesitatea omului nou şi să proclame în politica internă nevoia unei moralizări a vieţii publice iar în politica externă stringenţa unui realism naţional antibolşevic, cu alte cuvinte dacă s'ar fi mărginit să afişeze idealuri — chiar idealuri noui şi nobile — încă n'ar fi însemnat mult în viaţa României. Ceeace însă e esenţial, e că mişcarea legionară şi-a trăit idealurile, şi le-a realizat în instituţii proprii, a creat omul nou în cuib, în tabăra de muncă, pe front.

In cuib — unitatea tactică de bază a mişcării — începe să devină simpatizantul legionar. Cuibul — deosebit ca structură şi de unitatea electoral-geografică a partidelor democratice şi de celula comunistă mecanică — este o realitate cu totul originală nu numai în peisagiul românesc ci şi în cel mondial. Intemeiat pe prietenia, pe frăţia camaraderească a celor 3—13 care-l compun, înmulţindu-se prin sciziparitate, având un ritual propriu, constituind în acelaş timp o unitate administrativă — transmiteri de ordine, circulări etc. — şi una de acţiune, sfârşindu-şi şedinţele în cântece, cuibul înfăptueşte cu încetul o adevărată minune. Topeşte asperităţile, contradicţiile, deosebirile individuale în marele suflu al comunităţii legionare. Simpatizantul e pe cale să devină un om nou. Fără discursuri, cu vorbă puţină, silindu-l să renunţe la tot ce era dezordonat, egoist, colţuros în personalitatea lor, supraveghindu-le ţinuta şi moralitatea, punându-i la muncă, făcându-i să trăiască la o anumită tensiune, în comunitate, şeful de cuib îşi transformă oamenii în legionari. Dar această şcoală a soldaţilor e în acelaş timp o şcoală a şefilor. Şeful de cuib învaţă arta grea, delicată, în care se cere să îmbini autoritatea cu dibăcia, — a conducerii unor oameni ce sunt legaţi numai printr'o disciplină liber consimţită într'o comunitate de ideal.

Iată ce a adus cuibul în peisagiul politic şi sufletesc al României.

Totuşi cuibul n'a fost socotit suficient.

Muncind din greu, cot la cot, profesorul universitar cu ţăranul, studentul cu lucrătorul, preotul cu meseriaşul, scriitorul cu inginerul; Muntean cu Ardelean, Maramureşean cu Basarabean, Bucovinean cu Oltean, legionarii învăţau alte două lucruri: că frăţia entuziastă a Legiunei topeşte în aceiaşi comunitate de dragoste atât clasele sociale cât şi regiunile istorice.

In sânul tineretului crescut în cuiburi a dispărut şi ura de clasă şi regionalismul. Toţi suntem un singur suflu, o singură familie; toţi avem acelaşi ideal; toţi iubim şi ascultăm acelaş Căpitan.

Pornind de unde a pornit, predicând ce a predicat, crescând în cuiburi şi era firesc ca mişcarea legionară să ajungă la ultima problemă.

«A scrie frumos, a vorbi curgător, a lupta, a fi credincios» — spunea odată Căpitanul — «e bine pentru un legionar, dar e absolut insuficient dacă în acelaş timp nu şi-a fixat atitudinea dacă nu ştie s'o privească în faţă lucid şi s'o accepte fără teamă.

Ei bine, mişcarea noastră a ajuns şi la această fază ultimă. Amintiţi-vă cuvintele din testamentul lui Moţa.

Fireşte noi, cei care am rămas, n'avem nici sfinţenia lui Moţa, nici curajul lui Vasile Marin. Erou nu se naşte şi nu devine oricine!

Cred că mă pot opri aci.

De va fi să izbândim sau de vom cădea putem fi de pe acum siguri că am îmbogăţit sufletul şi viaţa României, că i-am dat idealuri, că i-am lăsat instituţii, că i-am crescut oameni pe care se va putea oricând întemeia.

Cu un asemenea trecut, putem să înfruntăm fără teamă prezentul şi să privim senin viitorul.

Mihail Polihroniade

Perspectiva Legionară

Nu poate fi vorba de o pledoarie pro domo (ar presupune o dispoziţie sufletească nelegionară — şi să nu fie!), nici prilejul unor făgăduinţe sau noui legăminte, chiar sacre fie ele (fiindcă fără îndoială lumea legionară a trecut şi de vremea unora şi de a celorlalte), ci de mai mult şi mai puţin totodată: sgâriem în fugă pe răbojul existenţei legionare, alături de linia adâncită a vârstei celor zece ani pe care îi împlineşte, stricta ei însemnătate istorică, dar şi perspectiva pe care conştiinţa acestei vârste o are.

Vârsta acestor zece ani este linia ideală care desparte două vremi, două faze ale evoluţiei mişcării şi organizaţiei legionare. In urmă rămâne timpul iniţiativelor, al constituirii, al sfintelor legăminte, al luptelor PREGATIRII *istorice, al învrednicirii naţionale. S'a pătruns în «adâncimile» fireşti ale ciclului actual al existenţei româneşti, s'a adunat întreg sufletul neamului în jurul acestei iniţiative; şi, în sfârşit, după încheierea frământării pătrunderii s'a petrecut ultimul act al fazei* FECUNDARII, *desnodământul, moartea grăuntelui, jertfa capitală, simbolică, deschizătoare din nou al izvorului vieţii naţionale integrale.*

Iar ceiace urmează de aci înainte este vremea culegerii roadelor, al bucuriei biruinţei absolute a vieţii.

Ele nu vor putea fi decât tot atâtea adeveriri şi confirmări ale victoriei esenţiale. Nu vor fi decât apuizarea deciziei.

Toate acestea însă. lumea veche vrea să le lege la coada unui ciclu istoric cu rădăcina la 1600 (Testamentul lui Mihai Viteazul). Spre a nu fi decât epigonii unui «ideal neîmplinit».

Nu! Noi suntem a unui ciclu nou cu rădăcina înfiptă mai adânc istoriceşte, la 1500 (Testamentul lui Ştefan cel Mare). In chipul acesta însă nu suntem încheietorii unei epoci trecute, ci deschizătorii uneia noui.

Şi totuşi nu perspectiva aceasta epocală, ciclică, ne este proprie perspectivă istorică, ci una mult infinit mai adâncă, milenară. Numai în chipul acesta perspectiva epocală poate deschide zarea unei perspective absolute, realmente originare.

Mişcarea legionară, în ceiace este răzmeriţă etnică dar şi organizaţie totalitară, reprezintă expresia prea fericită a unei evoluţii milenare care începe odată cu naşterea istorică a neamului românesc.

Şi nu facem aici flori de stil, ci dăm expresie unei viziuni cât şi unei concepţii istorice româneşti. Singurele adevărate.

In acest sens vremea, ciclul, epoca noastră. reprezintă faţă de ciclul şi epoca trecută, ale unităţii naţionale ca unitate marginală, a patriei geografice, fază primară, de suprafaţă, — începutul cristalizării istorice realmente majore a neamului pe verticala staturii sale. în adâncimea şi înălţimea lui firească, absolută.

Epoca trecută, a cuprinderii marginale nu poate fi decât un fapt relativ la vremea noastră şi numai prin ea la fiinţa veşnică a neamului.

Este viziunea şi înţelegerea istorică pe care vremea noastră o impune

Pavel Costin Deleanu

Nu-şi poate reproşa nimic

Generaţia aceasta ce'şi sărbătoreşte azi, în dumnezeească tăcere prima ei decadă de lupte şi de biruinţi. Eu să încerc să creionez contural, atât cât mă ajută puterile, generaţia aceasta şi zic să încerc fiindcă de definit în întreaga ei mărinimie, în splendida lumină în care s'a aşezat în faţa lumii întregi; nici vorbă să fiu eu în măsură.

Un om, o mână de oameni mai apoi s'au prins de piept cu aşezarea de sute de ani a unei întregi lumi, încrezători, încercând s'o dărâme, s'o înlocuiască. Nu pot abuza de bunăvoinţa „Bunei Vestiri" şi fiind bine cunoscute nici nu este necesar, cred, să înşirui greşelile mai mult de cât mai puţin criminale ale lumii vechi, ci voiu căuta să stabilesc uşor, elegant, diagnosticul lumei vechi, azi în agonie.

Este greu de susţinut că lumea veche nu-şi are o frumoasă contribuţie la tot ce s'a făcut „la locul lui" în ţara aceasta până acum, dar nu ştiu anume cui să-i svârl în sarcină. dacă nu tot acestei lumi şi mulţimea relelor atât de multe şi atât de mari, încât au dat spectacolul acesta alarmant. Eu cunosc oameni, şi mulţi, care s'au purtat o viaţă întreagă frumos. Au muncit, au agonisit, au luptat şi s'au jertfit pentru această ţară, dar truda lor şi jertfa lor în afară de aceia că au făcut ceva bun, tot ceeace ochiul nostru vede construit;n'au putut nici în mică măsură să oprească cangrenarea sufletului neamului acesta şi năruirea lumii materială. El azi recunosc public şi, vai, Doamne, îmi vin în minte cuvintele ultime ale unei lamentabile spovedanii a unui om din lumea veche în faţa unui proces al lumii lui, declaraţia unui erudit reprezentant al acestei lumi, profesorul universitar Dan Rădulescu, în procesul Ciulei: „Mi-e ruşine de generaţia mea".

Câteva alte declaraţii a unora dintre cei ce au fost excelenţe în repeţite rânduri şi cari sfârşesc recunoscând că fac parte dintr'o lume a ruşinii; repun pe cititor uşor în faţa realităţii. Dar ei nu-şi pleacă fruntea şi ruşinaţi nu încearcă măcar, purficarea, ci trufaş se menţin pe poziţie în luptă cu lumea flăcăilor arhangheli, în luptă cu generaţia aceasta care, repet, nu-şi poate reproşa nimic. Să stabilim dece nu are ce-şi reproşa generaţia aceasta în sărbătoare.

Neamul românesc era ameninţat în fiinţa lui materială cu nimicirea şi cu dezonoarea în fiinţa lui morală.

Alarmei date cu gând bun de generaţia tânără şi curată, i s'a răspuns cu o lovitură dată pe neaşteptate drept în frunte. De aci au urmat zi de zi şi în deosebi noapte cu noapte atacurile contra celor ce luptau să trezească din indolenţă Neamul şi astfel s'au îngroşat tot zi cu zi şi mai cu deosebire tot noapte cu noapte două rânduri;

N'a fost nicicând şi nici cum insuficiente, nici chiar atunci când număra unul, fiindcă s'a luptat cu toţi. N'a fost niciodată şi cu nimeni insuficient, fiindcă i-a învins pe toţi cei ce s'au angajat în luptă cu ea. N'a fost huliganică fiindcă suflet de om nou s'a plămădit prin frământarea ei şi în locul celui leneş avem pe cel harnic, în locul celui laş pe cavaler, în locul celui fricos, pe viteaz ,în locul celui nedemn pe cel plin de mândrie, şi pe unde a curs măcar strop din sângele ei, rod însutit şi înmiit pentru binele Neamului a rodit. N'a urât pe nimeni, nici chiar pe jidani, fiindcă's jidani. I-au urât şi-i urăşte, dealtfel deopotrivă ca pe toţi răii de orice seminţie ar fi şi nu pentru altceva decât pentru că sunt răi. Căci Naţia română de azi este şi cea de eri, va fi deapururi aceiaşi. Or noi am fost proverbiali milostivi cu cei ce ne exploatează azi şi în contra cărora luptăm atunci când aceştia cerşiau la poarta noastră adăpost şi milă.

N'a fost iertătoare cu cei prea răi,

In scurte cuvinte generaţia ce închee bilanţul primei decade în lupte şi biruinţi naţionale nu are ce-şi reproşa, şi-a însuşit dumnezeeşte misiunea.

In fruntea fronturilor oştilor de camarazi rostesc, pentru propria-mi conştiinţă şi pentru cei de-un ideal cu mine, formula ce ne umple sufletul de bucurie şi răsplată: „Nu-mi este ruşine de trecutul generaţiei mele". Desfaceţi deci piepturile şi dogorească'n ele noul vifore de foc.

Bănică Dobre

M

Veacul creator

Singura forţă morală în începuturile noastre nu am găsit-o decât numai în credinţa nestrămutată, că plasându-ne în armonia originară a vieţii—subordonarea mat riel spiritului — vom putea înfrânge adversităţile şi vom putea birui în contra puterilor satanice, coalizate în scopul de a ne nimici.

Corneliu Zelea Codreanu
(Pentru legionari)

Rostul spiritului nu e numai să organizeze materia cum se credea până acum. Asta ar fi simpla mutare a ei dintr'un loc într'altul, adică marea meteahnă a civilizaţiei lui „homo faber", care din zorile ei numai asta a făcut pentru ca apoi însuşi omul, delegatul spiritului pe pământ să cadă sclavul materiei. Veacul nostru creator nu mai pleacă dela materie nici nu mai rezolvă totul prin ea deoarece materia nu mai e suficientă pentru a-l inspira, ci dela spiritul, care singur, poate învinge orice opoziţie.

Ce e mai crunt, mai de neînţeles, decât lupta dintre fierul mort, neînduplecat în lipsa lui de autonomie, şi între trupurile vii, de sine stătătoare şi cu voinţa lor proprie, a soldaţilor creaţiei? Fierul acesta orb pătrunde, omoară şi totuşi rezultatul e nul.

Rănile făcute de acest fier în trupul Legiunii se acoperă singure, aşa cum bradul îşi acoperă cu propria lui răşină scrijeliturile sau crestăturile făcute în scoarţă.

Unui organism viu nu i se poate opune, ca forţă absolută, materia moartă. Neamurile care au dispărut nu au dispărut din pricina săbiei ci pentrucă nu mai erau vii, sufletul lor se pierduse. Cine ar putea crede că toţi Fenicienii au fost tăiaţi? Sunt rasse sau neamuri cari se sting atunci când rostul lor pe lume (rost lăsat de Dumnezeu) e încheiat, sau n'au fost în stare să şi-l ducă până la capăt.

Materia prin ea însăşi nu creează şi nu distruge, ci doar cel mult se menţine. De aceea niciun argument, mai ales în istorie, nu se poate funda prin materie. Plecând dela acest adevăr politica nu se mai poate face cu majorităţi, adică prin elecţiune, principiu cantitativ, material, nici cultura nu se mai face prin subvenţii. Voturile nu pot scoate la iveală adevărul după cum aurul nu poate precipita geniul rassei.

Civilizaţia, triumful materiei, este necreatoare. Ea nivelează, subjugă, reduce totul la număr şi raporturi de energie. Veacul nostru depăşeşte civilizaţia prin emanciparea lui de tutela materiei. Pentru lucrurile astea nu putem da astăzi argumente de ordin dialectic. E în loc de argument, o stare de fapt istorică. „Am plecat alături de Moţa şi încă de trei. In total am fost cinci, spune Corneliu Zelea Codreanu, astăzi suntem un milion". Iată un argument material vor spune orbii. Nu. Pentrucă argumentul acesta nu-l aduc voturile, ci morţii. Nu este un milion al numărătoarei ci al credinţei şi al jertfei.

Horia Stamatu

Frânturi de vieaţă

Focşani. Anul 1925. A treia zi de Paşte. Un prieten — ofiţer de rond — îmi propune a-i ţine tovărăşia. Urma să inspecteze închisorile.

Şovăiam. Toată ziua gonisem pe la nişte prieteni. Eram frânt de oboseală. Şi rondul începea pe la miezul nopţii. Eu picoteam a somn decuseară.

Şi totuşi m'am dus.

Un singur cuvânt se rostise: Corneliu. Mi se arăta putinţa a-l vedea. Şi a fost de ajuns. Somnul îşi luase sborul. Oboseala se topise ca prin farmec. Neastâmpărul nerăbdării pusese stăpânire pe mine.

Ne oprim în faţa unei uşi zăvorite. Dau la oparte cartonul ce acoperea pătratul unei deschizături făcute pentru ochiul cercetător al pasnicului.

O lumină roşiatică, palidă, îmbrăţişea celula, dureros, ca o pleoapă însângerată.

In fund, pe o etajeră, câteva ouă de socolată arătau trecerea unui suflet creştin în zi de Inviere.

In mijloc, nevinovat, se odihnea un meluşel. Era tot negru, cu o funduliţă roşie împrejurul gâtului.

Pe un pat de scânduri dormea Corneliu Codreanu.

Câteva clipe am stat cu tot sufletul în priviri. Apoi, maşinal, ca sub puterea unei stăpâniri care-mi scăpa controlului, am bătut în scândura uşii.

Doi ochi şi-au aruncat săgeţile seninului spre mine. Inchisoarea îşi topise durerea în cearcăne negre şi-şi tăiase brazde adânci în obrazul palid al tinereţii.

O întrebare scurtă. Un răspuns. Mâna lui strânge mâna liceanului, printre gratiile închisorii.

Câteva cuvinte în fugă şi ordinul sever al sentinelei mă îndepărta către eşire.

A fost dat să-mi cunosc Căpitanul în puşcărie.

Tăria unei semnificaţii Pe care oamenii şi împrejurările nu au dezis-o.

*

Câteva luni mai târziu, un grup de liceeni, fraţi de cruce, urcau scările către Râpa Galbenă.

Pe o zi de ploae, goi până la brâu, cu picioarele goale, uzi şi plini de noroi, studenţii săpau temelia casei lor. Tinereţea se dăruia deopotrivă trudei ca şi luptei.

Era cel dintâi altar închinat muncii.

De atunci multe s'au schimbat.

Ordinul legii a luat loc oficierii unei slujbe. Silnicia a înlocuit dăruirea.

Dar istoria va cuprinde în cartea sa adevărul. Căci minciuna nu poate stărui la nesfârşit.

Lumina consumă întunericul.

Minciuna moare în contact cu adevărul.

Intr'o zi plecam către Ungheni. Trebuia să frământăm pământul şi să turnăm cărămizi.

De acolo ne venise ştiri că jidanii provoacă.

Facem front.

Un cuvânt sună scurt ca o comandă:

«Vă rog să fie linişte! Şi ştiţi ce însemnează rugămintea mea. Rugămintea mea este voinţă. Deci, voesc să fie linişte».

Vorbea Căpitanul.

Ceea ce însemn aci — fugar şi restrâns — nu sunt amintiri.

Aducerile aminte poartă, prin ele însile, uitarea. Chiar numai trecătoare.

Căci a-ţi reaminti înseamnă a fi uitat cândva. Iar noi nu am uitat nimic.

Intâmplările trecute le trăim şi azi ca şi ieri, în aceeaş actualitate şi cu aceeaş tărie.

Noi nu avem amintiri.

Purtăm cu noi, tezaur sfânt, şi bucuriile şi durerile.

Nu plângem, nici nu ne plângem.

Nu ne plecăm, nici nu ne frângem.

Infrângem!

TRAIAN COTIGA

Dela stânga la dreapta: Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Ion I. Moţa, Radu Mironovici, Corneliu Z. Codreanu, Ilie Gâneaţă

Elita legionară

de **IOAN VICTOR VOJEN**

Nimic nu se va putea înnoi în această ţară românească, atâta vreme cât conducătorii nu-şi vor schimba moravurile, concepţiile şi viaţa.

Atâta vreme cât o nouă elită conducătoare nu va înlocui clasa politicianilor egoişti, veroşi şi înstrăinaţi.

Elita legionară s'a născut din lupte într'un moment de mare primejdie pentru neam, s'a călit prin suferinţe şi-şi va împlini misiunea sa istorică de regenerare naţională prin dăruirea totală a fiecăruia dintre membrii ei, marei sale chemări.

Conducătorii politiciani se aleg după numărul de voturi, averi sau relaţii.

Elita legionară se va selecta după curăţenia sufletească, puterea de muncă, vitejia şi credinţa neţărmurită în marea misiune istorică a neamului românesc.

O lege aspră, legea cea mai grea, legea celui ce trebuie să fie exemplu permanent, va străjui în fiecare clipă viaţa acestei clase mândre.

Va trăi elita legionară viaţa aspră a primilor legionari Romani care au supus sub puterii Romei pământul întreg.

Va osteni mereu în lupte; căci numai învingând lumea veche va putea zidi România nouă şi tare a zilelor de mâine.

Vor fi puţini la număr cavalerii verzi deschizători de drumuri.

Căci puţini sunt cei chemaţi. Dar credinţa lor va fi atât de mare că nici-o putere nu o va putea clinti şi pe această piatră de nesfărâmat se va înălţa România Legionară, România nouă şi tare ce va trăi în veac de veac!

la EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ dela Paris, România a trimis toate produsele ei pentru a se întrece cu celelalte națiuni.
Pavilionul României este vizitat de orice român care se duce la Expoziție.
DESIGUR CĂ ATI DORI ȘI DV. SĂ-L VEDEȚI!
Chestiunea este ușoară. Participați la Loteria de Stat și ați rezolvat problema călătoriei.
LA 15 IULIE ARE LOC TRAGEREA cl. I-a
LOTERIA A 14-a
15 IULIE
15 AUGUST
15 SEPTEMBRIE
15 OCTOMBRIE
tragerile claselor
LOTERIEI DE STAT
ROMÂNIA

BUCUREȘTENII, PROVINCIALII, STRĂINII
Se întâlnesc la
RACARU
Str. Vasile Boerescu 11
(vis-a-vis de ministerul Domeniilor)
Grădina en-vogue a Capitalei
TELEFON 3-79-67

„Fotocopie“
MARTIN BILINSKY
MAGAZIN CREȘTIN
Developează, mărește, reproduce. Aparate și articole pentru Fotografi amatori.
CALEA VICTORIEI No. 28
(Colț cu Palatul Majestic)
Telefon No. 434/15.

CĂCIULATA
apă minerală radioactivă, este recomandată în tratamentul boalelor de rinichi, ficat, căi urinare, gută, artritism
Comenzi la Administrația
Băilor CĂLIMĂNEȘTI-Vâlcea

Cumpărați încălțăminte cu prețuri convenabile
La Magazinul CONST. PETRESCU
BUCUREȘTI I. – Strada COLȚEI No. 6
vis-a-vis de Spitalul Colței

Dictatură și libertate

(Continuare din pag. I-a)

și venali, cari să destrame instituțiile de Stat și să pregătească revoluția masselor. In fața acestor tendințe s'au ridicat în Italia și Germania cei doi conducători naționaliști, Mussolini și Hitler, și au restabilit ordinea, salvând astfel libertatea celor două națiuni. Așa s'au născut în Europa două State naționale libere, deosebite în mod radical de Rusia căzută în robia jidovească. Termenii de «fascism» și «comunism», de «dreapta» și «stânga», raportați la procesele reale ce s'au desfășurat nu înseamnă decât două mișcări antagoniste, una având tendința de înlăturare, cealaltă de înscăunare a dominațiunii jidovești, una luptând pentru libertatea națională, cealaltă pentru instituirea tiraniei jidovești.

O națiune este deci liberă, dacă e condusă de o elită legată de mulțimea condusă prin înrudire de sânge, prin credințe religioase comune, prin graiul comun, prin tradiție și obiceiuri comune.

O națiune nu este liberă, când e condusă de o elită străină, de alt neam și altă lege. Există și aci grade de eteronomie, dela robia completă cum a fost cea a jidovilor în Egipt și Babilonia, până la formele mai dulci în cari era îmbrăcată robia «naționalităților» în fosta Austro-Ungarie, a Polonilor în Germania și Rusia înainte de războiu, etc.

In lupta pentru libertatea națională, așa cum s'a desfășurat în Italia și Grmania și cum se desfășoară în Spania, a fost nevoie de anumite măsuri menite să restabilească unitatea de acțiune împotriva dușmanului, neîngăduindu-i să se amestece în politica internă a națiunii. Lupta împotriva comunismului jidovesc cere deci înlăturarea luptelor de clasă și de partid înlăuntrul națiunii. Nimic mai mult, dar nici mai puțin. Această nevoie de unitate desăvârșită a națiunii a impus în Statele «fasciste» o serie de reforme, considerate se înțelege de cei interesați ca «dictatoriale» și păgubitoare «libertății». Ori, reformele «fasciste» n'au fost impuse împotriva voinței naționale, ci numai împotriva voinței celor învinși de mișcarea națională, împotriva voinței «internaționalilor». In acest fel națiunea italiană și cea germană deveniră națiuni libere și puternice, numai în acest fel Spania poate deveni o națiune liberă, cum e vecina ei Portugalia scăpată și ea prin dictatura națională de robia iudeo-comunistă internațională.

Termenul de libertate își primește deci, din punct de vedere al relațiilor internaționale, un înțeles lămurit: fiecare națiune are tendința să-și păstreze autonomia, suveranitatea, față de alte națiuni. Din această tendință s'au născut Statele naționale. Condiția însă pentru dobândirea și păstrarea libertății este solidaritatea internă, înlăturarea tuturor conflictelor înlăuntrul comunității naționale cari ar putea slăbi puterea ei de rezistență față de vecini, împiedicând organizarea unei armate puternice. Națiunea organizată politicește în vederea păstrării libertății sale trebue să institue norme juridice menite să reglementeze raporturile între cetățeni în așa fel ca solidaritatea internă să nu fie slăbită. Normele acestei politice își trag însă puterea din normele morale și religioase cari stau la baza genezei și desvoltării națiunii până la închegarea ei ca unitate în stare să se opună tendințelor de cucerire politică din partea altor națiuni. Intr'un Stat național deci normele politice vor întregi și desăvârși organizația întemeiată pe norme morale și religioase.

Dar din nefericire, conflicte pot izbucni oricând chiar înlăuntrul unei comunități, de orice fel ar fi ea. In familie, copiii se pot revolta împotriva părinților, în Biserică, laicii împotriva preoților, în instituțiunile economice, muncitorii împotriva patronilor, în Stat, guvernații împotriva guvernanților. Cum se pot concilia aceste conflicte izvorite din năzuința naturală a indivizilor «supuși» de a scăpa de constrângerea conducătorilor pentru a deveni și înșiși conducători, deci liberi și independenți? Iată problema «artei de a guverna» pusă în toată întinderea ei 1).

TRAIAN BRAILEANU

Taxi!..
LA ACEST APEL a răspuns mașina cu PORNIREA CEA MAI RAPIDĂ
ESTE INTERESUL CONDUCĂTORILOR DE AUTOMOBILE, CA MAȘINA LOR SĂ PORNEASCĂ INSTANTANEU.
BENZINA OSIN ESTE STUDIATĂ PENTRU A ASIGURA PORNIREA UȘOARĂ, MAI ALES CÂND MOTORUL E RECE.
Intârzierile de demarej, reprezintă pierderi de timp și de bani, căci uzează acumulatorii, motorul, și nervii conducătorului.
Pentru a vă priva de toate aceste neplăceri și dacă voiți ca mașina Dvs. să vă satisfacă pe deplin, faceți plinul numai cu Benzina OSIN.
Această calitate a Benzinei OSIN, se datorește curbei de distilație care a fost condiționată, în mod științific, astfel încât să asigure un echilibru perfect între diferitele componente ușoare și grele, iar pe de altă parte, combustiunea în motor să fie absolut completă.
Calitățile de ANTIDETONAȚIE, ECONOMIE și PURITATE sunt întrunite în gradul cel mai înalt de:
Benzina OSIN

Pentru sugaciul dv.
Acasă sau în vilegiatură!!!
patul-leagăn portabil (valiză)
„Turacot“
Patent și fabricație engleză
In exclusivitate la
„Cartea Românească“ S. A.

La Slănic-Moldova
se poate găsi un confort deosebit la
Vila Veronica
vis-à-vis de parc
Prețuri modeste

Se primesc anunțuri pentru mica publicitate

Răspândiți
„BUNA VESTIRE“

Intre pretențiile savanților și pretențiile țării

(Continuare din pag. I-a)

ci, desigur, toți s'ar declara mulțumiți, transformându-se, subit, în ferventi admiratori ai lui, cântându-i laude și proslăvindu-l în discursuri avântate.

Iar eu care îl cunosc bine și știu cum gândește, care am avut onoarea și bucuria să discut adesea cu el, vă spun că ar fi capabil de așa ceva și că s'ar impune fiecăruia dintre noi, cum mi s'a impus și mie, care nu-s de eri de alaltăeri și am stat în contact strâns cu cele mai multe din căpeteniile politice, fără să mă epateze nici de o centimă.

De aici se poate deduce că în ceiace privește cultura economică și puterea de a înțelege, de a recija și organiza un program, precum și în ce privește originalitatea inteligenței — este superioară oricăruia dintre oamenii noștri politici, conducători și făuritori de programe.

Dar acum, se pune întrebarea: după ce ai făcut programul ce mai ai de făcut?

Evident, *să-l realizezi.*

Și pentru a-l realiza, drumul nu este acela al reluării d'acapo și al discuției în tovărășia fiecărui nou venit.

Nici al examinării interminabile — dacă anumite puncte ar fi mai bine așa sau altfel — *ci realizarea posibilităților de punere în aplicare!* Cu alte cuvinte, realizarea armăturii politico-sociale necesare, pentru a putea purcede la marile reforme de adâncime. E ceiace se numește o acțiune *politică*. Iată sensul cuvintelor pe care le-am repetat la sațietate: *acum* primează *politicul*. Căci ce înseamnă un program, oricât de bun și chiar cucerirea puterii, pentru un moment, azi?

S'a întrebat cineva ce ar face un primministru, ferm hotărît să realizeze cel mai perfect program, cu oameni învechiți în rele?

Ce ar putea face cu funcționarul învățat cu mita, care nu ascultă și fură, cu colaboratorii politici care, fiecare se crede mai deștept ca șeful și în drept să-i discute și să-i schimbe ordinele, să calce legea în favorul lui și a lor lui, cu parlamentari care fac trafic de influență și când nu-i satisfaci în potlogării îți fac mizerii și te dau peste cap? Ce ar putea face cu răspunderile ce trebuesc intronate, când cei în drept să le stabilească sunt înfeodați partidelor de jaf și'n cea mai mare parte venali, când, primministru fiind, dai în judecată pe prevaricatori și cei chemați să sancționeze îi scot basma curată, ca pe Dorel și Boilă și Popovici?

Și nu mai pun întrebarea cu cine s'ar putea cuceri puterea pentru a realiza o nouă formă economică, mai bună și mai morală, ci o altă întrebare: Să vie mâine puterea, dictatorială chiar cu cine s'ar face guvernarea, și prin cine s'ar birui imoralitatea care ne bântue și ne macină, care ne-ar reduce la neant cele mai bune legi, în dosul conducătorului, sub nasul lui, cumpărând organe de control și sancțiune, toate venale azi?

Cum, nu-și dă nimeni seama că la origina mizeriei de azi stă o imensă ticăloșie morală, că la temelia oricărei îndreptări oricât de mici, dar durabile stă rezolvarea unor probleme de moralitate și corectitudine socială?

Nu-și dă nimeni seama că, pentru a realiza cât decât în orice domeniu, — economic sau social, — *ne trebue o nouă disciplină morală?* Că fără aceasta totul e vorbărie fără efect, ori hârtie și energie stricate pe de geaba? Și nu-și dă nimeni seama, că în țara românească *aici e cea mai grea problemă, că ea trebue mai întâi rezolvată?*

Nu-și dă nimeni seama că în Germania sau în Italia problema aceasta nu se punea, sau în niciun caz cu această acuitate cu care se pune la noi?

Nu vede nimeni că tocmai deaceea e mare acțiunea generației verzi și că acel care o comandă e singurul cap politic, care nu numai că a pus problema cum trebue, dar a și ajuns, fără nici un ajutor și înțelegere din partea noastră, a celor curați și buni pornind dintr'un mănunchi de șase-șapte tineri la o organizare formidabilă azi și, din zi în zi, mai coordonată și mai tare?

D-voastră nu vedeți că, în fața acestei probleme, noi toți făuritorii de teorii, noi, deștepții cu titluri și volume publicate, nu numai că suntem desarmați și incapabili să realizăm ceva, dar nici măcar nu ne-am pus-o cum trebue, dar ceiace e mai grav, nici măcar nu am văzut-o și nu i-am înțeles importanța, nici chiar când am văzut realizări care ar fi trebuit să ne cutremure de mândrie și admirație?

Păcatul acesta de neiertat, păcatul acestei neînțelegeri, nu poate fi răscumpărat prin asprimea rechizitorială a unui articol de ziar.

Păcatul acelora, a celor mai buni din generația de azi, care judecă strâmb și nu înțeleg esențialul, nu văd marea operă și nu-și dau seama de primordiala ei necesitate, nu poate fi răscumpărat.

Este atât de mare problema, este atât de mare întrebarea, încât răspunsul nu poate fi decât o sguduire din temelii a tuturor conștiințelor cinstite din țara aceasta de care, în cel mai rău caz, trebue să ne fie milă.

Dan Rădulescu

Mari festivități la „Luna Bucureștilor“

Mâine Duminică, 27 Iunie curent, după amiază, vor avea loc marile concursuri nautice, în cadrul „Lunii Bucureștilor“, organizate de Federația Română de Sporturi nautice, Regiunea București.

Aceste concursuri sunt puse sub Inaltul patronaj al Majestății Sale Regelui Carol al II-lea.

Vor avea loc întreceri între yachturi cu pânze de tipul yolelor olimpice, apoi concursuri între bărci cu rame, skiffuri, caicuri, bărci militare, etc. Se vor acorda premii celor mai bune echipaje.

Este pentru prima oară că, în Capitala noastră, au loc astfel de manifestări nautice, cari vor procura o priveliște de o rară frumusețe pentru publicul participant.

*

In ziua de 29 Iunie, de Sf. Petru și Pavel, va avea loc în acelaș cadru al Lunii Bucureștilor, marea Serbare a Copilului.

Cu acelaș prilej se vor desfășura concursuri originale, cari constau, între altele din: probe sportive, probe artistice, probe de inteligență, precum și premierea pruncilor, din punct de vedere al higienei, al sănătății, etc.

Aceste noui concursuri vor contribui, fără îndoială și mai mult la succesul neegalat al Lunii Bucureștilor din acest an.

Adunarea dela Casa negustorilor

Joi seara la orele 8 s'a ținut la Casa Negustorilor din pasajul Comoedia adunarea membrilor corporațiilor industriale și comerciale.

S'a luat în discuție chestiunea brevetelor de produse spirtoase pentru debitele dela țară, în sensul acela ca să se desființeze arenzile comunale și licitațiile care se țin la 5 ani, dând astfel posibilitatea cârciumarilor de la sate să devină proprietarii brevetului. Deasemenea s'a luat în discuție impunerile exagerate făcute de organele fiscale cari au împovărat întreaga negustorime, încât, e pusă în imposibilitate să mai poată plăti asemenea dări.

S'a hotărît ca o comisie formată din fruntașii negoțului să se prezinte d-lui ministru de Finanțe Cancicov pentru soluționarea favorabilă a chestiunei brevetelor precum și scăderea impozitelor.

Legiferarea vadului comercial a fost desbătută pe larg arătându-se cazurile nenorocite unde negustorii după o muncă de câțiva ani după ce au creat un vad comercial sunt dați afară de proprietari, pentru a închiria altui negustor cu preț mult mai mare.

S'a hotărît să se facă intervenția pentruca în toamnă, Parlamentul să legifereze vadul comercial.

S'a mai luat în discuție chestiunea amenzilor date la monopolul alcoolului de către garda financiară și s'a protestat ca ad-ția alcoolului nu dă curs hârtiilor rezolvate de către ministerul de Finanțe. Astfel că negustorii sunt urmăriți de organele fiscului pentru plata întregii sumi, scoțându-le marfa cu toba.

Consiliul a ratificat apoi înscrierea filialelor Iași, Vaslui și Tecuci precum și înscrierea unui număr de 2500 de negustori și industriași, repartizându-i la corporațiile respective.

Congresul podgorenesc dela Drăgășani

Continuând seria de mari manifestațiuni podgorenești, Uniunea Generală a Sindicatelor Viticole și Pomicole va ține un congres regional al podgorenilor și prunarilor din județele Argeș, Olt, Vâlcea la Drăgășani în ziua de Duminică 27 Iunie a. c.

Conducerea centrală a Uniunii va participa prin întregul comitet de direcție în frunte cu președintele Uniunii d. profesor Em. Antonescu, decanul Facultății de drept.

Premiile institutului de cultură italiană pentru institutori

Institutul de cultură italiană a hotărât să instituiască 5 premii consistând în înscrierea gratuită la cursurile de limba italiană ce se vor ține la Universitatea liberă latină din Brașov, între 5 Iulie — 20 August, pentru institutorii și institutoarele cari au urmat cursurile din București ale Institutului.

Acei cari doresc să beneficieze de aceste premii trebue să se adreseze imediat Institutului de cultură italiană, Calea Victoriei 196 între orele 11 la 13 și 16 la 18. C

Nebunia pentru Hristos

Citim în cărțile sfinte că «pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putință oamenilor». Dar iarăș cu neputință este să ne ascundem de fața Lui și să dosim ceva din gândurile și voile noastre. Cine caută să mintă pe Dumnezeu, se înșeală de moarte și nu va scăpa de pedeapsă nici în veacul acesta, nici în cel viitor.

Mai este oare cineva care să cântărească drept, în socotelile lui, cu supremul judecător? Mai e cineva care nu înșeală la cântar? Se mai găsesc oare dintre aceia cari cugetă zi și noapte, la legea Lui, ca s'o plinească? Mai luptă cineva pentru biruința lui Hristos? Sincer, devotat, eroic? Iată atâtea întrebări cari trebue să străpungă inima împietrită a veacului. Că nu trebue să ne luăm după ce auzim, ci să dăm crezare numai la ceea ce vedem și probăm. Mulți sunt cei cari se laudă cu surlă și alăută că luptă pentru Hristos. Dar câți luptă cu adevărat? Câți sunt în stare să rabde foame, frig, închisoare, prigoană și chiar moarte pentru triumful definitiv al Crucii? Câți mai pot răspunde ca Apostolul Paul, detractorilor cari-l acuzau că prea a luat câmpii pentru Hristos: «*O, iată-vă sătui! Iată-vă ajunși, bogați! Iată-vă împărățind fără noi! Și măcar de ați împărăți cu adevărat ca să putem împărăți și noi împreună cu voi! Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urmă, niște osândiți la moarte; fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni. Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi, înțelepți în Hristos! Noi, slabi; voi, tari! Voi puși în cinste; noi disprețuiți. Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocăriți, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor*». (I corinteni 48-13). «Dar ne bucurăm chiar în necazurile noastre; că știm că necazul aduce răbdare, răbdarea biruință în încercare, iar biruința aduce nădejdea care nu ne înșeală». (Romani 5,).

Iată că pentru a fi bun la Hristos, trebue să fii nebun în fața lumii. Această nebunie însă este singura cu care cineva se poate mândri. Sfânta nebunie creștină care a transformat cărbunele păgân în diamantul evanghelic: «*Mergeți la toate popoarele și învățați-le să păzească tot ce v'am poruncit*», a zis Iisus apostolilor. Dar oare ce le-a poruncit El? Nimic mai mult decât să sufere orice prigoană în numele Său. Mult poate suferința celui nevinovat pentru izbăvirea neamului său! Și dacă aceasta înseamnă nebunie, ferice de popoarele cari au înțeles să înebunească așa.

— Desnădejdea cuprinsese sufletele multora când vedem că poporul român întârzie atâta, *voluntariatul suferinței* și prinosul *jerfei acceptate*. Iată însă că de vreo zece ani trăim sub zodia hotăririlor eroice și a renunțărilor dătătoare de fiori biblici. O pădure de nebuni pentru Hristos și geloși pentru destinul crucii, a răsărit pe pământul țării noastre. Pecețiile Scripturii au fost sfărâmate. Din căldicel și indiferent poporul român a devenit fierbinte și clocotitor. Vipia mântuirii ne-a cuprins. Dăm năvală spre Împărăția Cerurilor. La noi Hristos are sau dușmani de moarte, sau apostoli semănători de viață. Nu mai e loc pentru căldicei și indiferenți. Cei cari mai sunt să se decidă cât mai e timp. Căci a început nebunia pentru Hristos.

I. O. BACA

MOBILE Sufragerii cubiste, Studio-uri, Birouri, Dormitoare și Garnituri tapisate de salon
LA GOGU GEORGESCU
Magazin românesc de mobile
Medaliat cu Meritul Comercial și Industrial
București, Str. Bărăției No. 55 și B-dul Maria No. 1. — Tel. 4.75/14

Incălțăminte modernă de sezon
MODELE NOUI
PENTRU DAME, BĂRBAȚI ȘI COPII
— — Cumpărați cu prețuri convenabile — —
La MAGAZINUL ROMÂNESC
VASILE VASILESCU
BUCUREȘTI, — STRADA CAROL No. 46

CUMPARAȚI EFTIN
GEAMURI, oglinzi, rame, cristale și picturi
IOAN PUCHIU
București, Calea Moșilor, 21 — Telefon 344/59

Uniforme Reglementare pentru Străjeri și Cercetași
Cumpărați eftin la
Gheorghe Fundănescu, Str. Carol 66

ARTICOLE DE VOIAJ
LA PRIMUL MAGAZIN ROMÂNESC DE JUCĂRII
„VISUL COPIILOR“
VIRGIL MATEI
SMÂRDAN 18 COLȚ
MAGAZIN DE ÎNCREDERE
CEL MAI BINE ASORTAT

COSTUMELE ORIGINALE JANTZER

Sunt adevărate revelaţii ale sezonului 1937

Articole de plajă — noutăţi

Mobilier şi umbrele de grădină cu pânză străină „Indanthren" desene exclusive

Mare raion cu articole de voiaj la preţuri excepţionale

Ventilatoare electrice dela 1100 lei în sus. Răcitoare dela 3200 lei şi frigorifere electrice dela lei 26.000

In mare asortiment la

„Cartea Românească" S. A.

Expediţii în toată ţară

Cereţi noul catalog Sport ilustrat

Un exemplu pentru industriaşii români

Muncă, şi cinste

Putem spune că astăzi avem un început de industrie curat românească.

Deaceea nu putem trece cu vederea fără să nu arătăm sforţările, luptele şi meritele unora, din puţinii industriaşi români cari au mai putut să reziste ofensivei de cucerire a străinilor.

Astăzi ne vom ocupa de d. *I. Anastasiu Peleanu* mare industriaş, proprietarul fabricei de caroserii şi automobile din Bucureşti, calea Dorobanţilor.

Industriaşul acesta s'a ridicat la un nivel destul de ridicat printr'o muncă cinstită şi stăruitoare zi de zi. Aşa dar, prin muncă şi pricepere a ajuns să închegheze o mare intreprindere românească ce rezistă ca o stâncă împotriva concurenţei intreprinderilor străine.

Dar ceeace trebuie să subliniem la acest exemplar industriaş român, — e că totdeauna s'a gândit să ajute şi să sprijine elementul românesc. In fabrica industriaşului *I. Anastasiu Peleanu* lucrează peste 200 lucrători români ,plătiţi omeneşte — şi care le permite astfel să intreţie mulţumitor existenţa unei familii.

In toată intreprinderea nu vei găsi un lucrător străin. Iată dar, un român care se mărturiseşte prin fapte.

E un român care pune şi el o cărămidă la temelia României de mâine.

Să mai adăugăm încă un lucru.

Ceeace a mai contribuit la ridicarea industriaşului Peleanu e calitatea şi promptitudinea executării lucrului în intreprinderea lui.

Asta ne-o atestă decoraţiile şi brevetele obţinute numai prin merite.

D. I. Anastasiu Peleanu e absolvent al şcolii de meserii şi constructor aeronautic, fost şef de atelier în arsenalul armatei.

Iar intreprinderea lui cu o vechime de 18 ani, e în plină prosperitate.

Şi fiindcă am adus vorba de capacitatea de lucru a românilor, — trebuie să prezentăm ca exemplu — care desminte convingerea acelora care cred că numai străinii sunt capabili să execute lucrări serioase.

Pilda de muncă perseverentă — şi mai ales de atitudine românească a industriaşului *I. Anastasiu Peleanu* ,ne învaţă două lucruri: să preţuim calităţile lucrătorului român — şi dela această preţuire să păşim la promovarea elementului românesc uitat de către democraţia noastră.

IMPRUMUTUL INTERN LEGIONAR CONTINUĂ

SUB TIPAR

Incurajaţi industria şi comerţul românesc

Cumpăraţi eftin la vechiul şi marele magazin

la Balonul Albastru

Iordan A. Ionescu, S. Sor.

Strada Carol, 62 sub „Hotel Dacia"

Bogat asortiment in

Mătăsuri, Lenajuri, Imprimeuri

Incălţăminte de vară

Pantofi decupaţi şi sandale pentru Dame, Copii şi Bărbăteşti

TECHNICA GENERALA

Inginer GH. CREŢU

Bucureşti I. — Strada Regală No. 16 — 18 TELEFON 3.25.04

Intreprinderi mecanice, electrice, sanitare şi de încălziri centrale, radio, depozit de maşini şi materiale electrice

CU PREŢURI CONVENABILE

Nu se poate importa lână fără autorizaţia ministerului de domenii

Ministerul de finanţe a făcut cunoscut vămilor din intreaga ţară, că importul lânei brute de orice calitate, al adrenţelor şi al oricăror alte materii prime ce intră în fabricaţiunea stofelor, postavurilor, tricotajelor, etc. nu se va permite decât industriaşilor de stofe, postavuri, etc. din ţară şi numai dacă aceştia prezintă pe lângă actele cerute de regimul în vigoare şi o autorizaţiune eliberată de ministerul agriculturii şi domeniilor.

Parastas legionar la Chişinău

CHIŞINAU. — In ziua de 24 Iunie, CU PRILEJUL IMPLINIRII A 10 ANI DELA INTEMEIEREA MIŞCARII LEGIONARE, legionarii din org. Lăpuşna, Orhei şi Tighina, au organizat un parastas pentru legionarii căzuţi în luptă.

Serviciul divin a fost oficiat de un sobor de preoţi, în frunte cu O. S. Ec. Stavrofor Sevoznicov, la biserica «Sft. Ilie» din Chişinău.

După parastas, d. Sergiu Florescu, comandant-legionar, a ţinut o scurtă cuvântare, arătând rostul luptei legionare, puterea de sacrificiu şi dragostea legionarului de a muri apărându-şi CRUCEA şi CREDINŢA strămoşească.

A urmat apoi, la sediu, o şedinţă solemnă, unde s'a făcut apelul legionarilor căzuţi, s'a citit ordine de zi şi, prin glasul d-lui colonel invalid Vasile Diaconescu, s'a arătat care este însemnătatea zilei de 24 Iunie, pentru mişcarea legionară.

Sărbătorirea acestei zile a luat sfârşit prin cântece legionare, cântate de legionari, sub conducerea legionarului instructor Ilie Niţi-Nicoreşti.

CONTENCIOSUL LEGIONAR

funcţionează zilnic între orele 9,30-11,30 şi 18,30-20,30 în strada Imprimeriei No. 3.

Toată lumea legionară precum şi prietenii găsesc aci un serviciu organizat pentru consultaţiuni, procese, notariat.

Dela Academia Română

In şedinţa intimă a Academiei Române dela 25 Iunie curent, d. secretar general *G. Ţiţeica* a prezentat următoarele lucrări ale d-lui prof. V. Vâlcovici, membru corespondent al Academiei:

1) *Uber die Widerstandswerte der Relativbewegung eines starren Köpers in einer zähen Flüssigkeit* apărut în Zeitschrift für angewandte Mathematik und Mechanik, Band. 17, Heft 3, 1937; 2) *Asupra caracterului involutiv al ecuaţiilor din mişcarea relativă*, extras din «Omagiu lui Constantin Kiriţescu» (Bucureşti, 1937).

D. *Gh. Ionescu-Siseşti* a prezintat următoarele publicaţiuni:

1) *Analele Institutului de Cercetări Agronomice al României*, vol. VIII, an. VII (Bucureşti, 1936); 2) *Activitatea Institutului de Cercetări Agronomice al României de la 1928 până la 1936* (Bucureşti, 1937).

D. *Silviu Dragomir* a prezintat scrierea d-lui G. Sofronie: *«Le principe des nationalités et les Traités de paix de 1919/1920»*. Les frontières de la Roumanie sont intangibles en vertu du principe des nationalités; Manque de fondement de l'action revisionniste magyare, (Bucarest, 1937), scriere care face ţării noastre un mare serviciu de propagandă în străinătate.

Sedinta consiliului societăţii inginerilor tehnici cadastrali

Consiliul Societăţii Inginerilor Tehnicieni Cadastrali „Sintec" a ţinut obişnuita şedinţă săptămânală.

D. ing. CEZAR ORAŞANU, profesor la şcoala Politehnică şi preşedinte al Societăţii, în şedinţă de comemorare, a făcut panegiricul defunctului ing. N. P. Ştefănescu. Consiliul a decis ca extrasul acestui omagiu să apară în viitorul număr al Buletinului Cadastral.

S'a trecut apoi la ordinea de zi.

D. ing. I. C. BONDESCU a expus situaţia financiară a Societăţii, propunând diferite măsuri.

Consiliul a hotărît punerea la curent a cotizaţiunilor.

D. ing. OCTAV ALEX. MARTINEAN, secretar general al Societăţii a făcut o dare de seamă asupra lucrărilor şi articolelor depuse până în prezent pentru Buletinul Cadastral nr. 5.

Au luat parte la discuţiuni d-nii ing. Absolon Pop, Virgil Popovici, L'Aunne Otto şi I. C. Bondescu.

Consiliul a amânat apoi din lipsă de timp prezentarea referatelor pentru şedinţa viitoare.

Importul în supracotă

Urmare la comunicatul Ministerului de Industrie şi Comerţ, cu privire la rezolvarea supracotelor pe trimestrul II-937, se aduce la cunoştinţa celor interesaţi că se acordă un nou termen dela 25-30 Iunie a. c. pentru înregistrarea cererilor de import în supracotă din Siria, unde avem un disponibil de lei 20.000.000, la Direcţia reglementării comerţului exterior, urmând ca după acest termen, resolvarea lor să se facă tot aşa precum a fost făcută şi pentru cererile din celelalte ţări.

Articole de voiaj şi Vânătoare, Geamantane, Truse, Tocuri de armă, cartuşiere, zgărzi pentru câini, hămeleţe, etc. VINDE EFTIN

I. Tănăsescu

Str. Câmpineanu No. 1. Calea Victoriei No. 95. — Fabrică proprie

Doriţi să beţi un vin natural?
Doriţi cel mai potrivit cadou pentru onomastici?
Cumpăraţi câteva butelii de vin de COTNARI veritabil de la RESTAURANTUL

COŞNA - CIREŞOAIA

BUZEŞTI

care a adus o mare cantitate din viile Ion Acsente şi Prinţului Calimache-COTNARI, Dealu Mândrului, fostele proprietăţi ale Domnitorului Ştefan cel Mare

Intrarea şi eşirea din ţară cu blănuri a călătorilor

Ministerul de finanţe a trimis punctelor de frontieră, instrucţiuni cu privire la eşirea şi intrarea în ţară, — cu blănuri, — a călătorilor.

Se atrage anume atenţia ca organele vamale să procedeze cu prudenţă atunci când aplică plumburile, astfel ca blănurile să nu devie improprii sau incomode — dar să se observe ca să nu se aplice de aşa manieră plumburile încât să poată fi detaşate cu uşurinţă şi aplicate la o altă blană, dându-se astfel posibilitatea introducerii blănurilor noi, fără plata drepturilor statului.

Deasemeni se va trece în paşaport la locul unde se face viza de ultima eşire din ţară a călătorului, o menţiune despre blănurile ce se scot din ţară, arătându-se starea lor.

„ROMANUL"
APROVIZIONARI
Colonel Savian M. Bădulescu
STR. ING. ANGHEL SALIGNY, 6 — TELEFON: 4.40.97

VIZITATI Ceasornicăria Românească
ANTON PETRAŞINCU
B-dul Elisabeta 41 (vis-a-vis de Liceul Lazăr)

Serbările congresului Ligii Culturale la Iaşi

DUMINECA 27 IUNIE 1937

Ora 7.50: Primirea oficială în gara Iaşi.

Ora 8-9.30: Incartiruirea congresiştilor.

Ora 9.30: Inaugurarea Librăriei Ligii Culturale din Iaşi

Ora 10: Deschiderea congresului în sala Teatrului Naţional. Cuvântări de deschidere. Salutările Societăţilor Culturale. Cuvântarea de deschidere a Preşedintelui Comitetului Central Executiv. Rapoartele: Secretarului general, administratorului delegat şi a cenzorilor. Discuţii.

Ora 13: Masa comună.

Ora 15.30: Desbaterile congresului cu propunerile secţiunilor. Alegerea cenzorilor. Locul viitorului congres. Inchidere.

Ora 21: Comemorarea lui Petre Liciu la Teatrul Naţional. Se va juca piesa «Coana Chiriţa», iar domnul Vasile Brezeanu, artistul Teatrului Ligii Culturale va proda mai multe monoloage de Petre Liciu.

LUNI 28 IUNIE 1937

Escursiunea Congresiştilor la Cotnari-Hârlău şi retur Iaşi, iar seara la Teatrul Naţional festivalul şcoalei de Misionare din Vălenii de Munte cu cântece şi jocuri Româneşti. Se va juca piesa «O jertfă simplă» de N. Iorga. După întoarcerea congresioniştilor din escursiune şi până la festivalul de seară, congresioniştii vor cerceta monumentele sitorice din Iaşi.

MARŢI 29 IUNIE 1937

Ora 16: Festival la Teatrul Naţional cu jocuri româneşti executate de membrii Secţiunii de jocuri Bucureşti, tot atunci se vor împărţi din partea Ligii Culturale premiile (costume naţionale, încălţăminte, cărţi, diplome) elevilor, cari s'au distins la L. Română şi Istorie.

Citiţi „Buna Vestire"

GROMEN & HERBERT
S. A.
Fabrici de stofe fine, postav şi pături
SIBIU
Sucursale: BUCUREŞTI, str. Carol No. 11.
CLUJ, Calea Regele Ferdinand No. 13.

O nouă librărie românească
au înfiinţat, un grup de Ingineri şi specialişti Români:

„POLITECHNICUM"

Societate Anonimă Românească
Bucureşti 2, Str. Polizu Nr. 2 Telefon 4.78.00
Editură, papetărie, articole de desen, şi materiale pt. birouri technice cărţi române şi străine
ADRESAŢI-VĂ CU INCREDERE

E UN ADEVĂR
Că atracţia Capitalei este „CIRCUL PITICILOR"
la „Luna Bucureştilor"
Reprezentaţii zilnice, la orele: 6.30, 8.30 şi 10.30 seara.

Fragment dintr'o scrisoare care va interesa pe mulţi

Alexandru G. funcţionar la Arad ne scrie, următoarele:

«După 13 ani de suferinţă aproape necontenite, o cură cu renumitul preparat american «GASTRO D» a avut darul să mă însănătoşească de boala mea de stomac pe care o credeam incurabilă. In urma nemâncării, ajunsesem atât de slăbit şi de anemiat, încât păream o umbră a ceeace am fost odată. In această stare fiind, am observat în ziare reclamele preparatului cu renume mondial «Gastro D.» M'am grăbit să comand acest remediu şi m'am simţit mai bine chiar din primele zile dela luarea lui recăpătând pofta de mâncare forţele şi buna dispoziţie.

«Gastro D» se expediază contra ramburs de lei 135 de către farmacia «Thois» din Bucureşti, Calea Victoriei No. 124.

Dela Facultatea de Drept

Facultatea de Drept din Bucureşti aduce la cunoştinţa celor interesaţi că Banca Naţională a României a retras bursa anuală de lei 200.000 (două sute mii lei) instituită în anul 1935 spre a fi acordată unui doctor în drept secţia economică dela această Facultate în scopul de a face studii de specialitate bancară în străinătate.

Candidaţii sunt rugaţi deci să nu mai prezinte cereri pentru această bursă.

26 Iunie 1937

Adoptată de milioane

Milioane de persoane cer, în fiecare an, ca Quintonine să le redea forţe noui, o mai bună poftă de mâncare, nervi mai liniştiţi, un somn bun. Acest succes se datoreşte la trei fapte: 1°) eficacitatea Quintonine-i — imediată, profundă, durabilă — nu dă nici odată greţ; 2°) preţul său este neinsemnat şi cu un flacon faceţi un litru complect de vin tonic şi reconstituant; 3°) gustul său este delicios.

Dacă nu vă simţiţi tocmai bine în acest moment, dacă sunteţi deprimat, greoi, abătut, nervos, fără bună dispoziţie, încercaţi Quintonine. Un păhărel înaintea fiecărei mese şi vă veţi simţi în curând complect transformat, cu totul fericit de a vă putea cheltui noui energii.

QUINTONINE

PRODUS FRANCEZ. — LABORATOARELE HELIN
Fortifică sigur — costă eftin
LA FARMACII ŞI DROGUERII

Participaţi la splendidele excursiuni organizate de secţiunea noastră de „Turism şi Voiaj" spre:

BERLIN.... (Dresda Nuerenberg) şi

PARIS.... (Expoziţia Universală)

ambele metropole vor putea fi vizitate într'un singur voiaj, între b) 17 Iulie — 5 August; c) 14 August — 2 Septembrie

Cele mai instructive voiajuri în vacanţa de vară.

Persoanele din provincie vor putea să ne remită actele pentru paşaportul colectiv prin poştă, iar taxa de participare prin Cec Poştal No. 1256.

Costul Voiajului:

Dela şi până la Bucureşti cl. III-a lei 16.350, cl. II 18.500
Dela şi până la frontieră cl. III-a lei 15.500, cl. II 17.350

Inscrieri şi informaţiuni suplimentare, prospecte, la cerere se vor trimite de către

Secţia de Turism şi Voiaj a „BUNEI VESTIRI"

Bulevardul Elisabeta Nr. 12, et. II — Telefon 4.85.82.

Pregătiţi actele necesare paşaportului din timp; Locuri strict limitate. Călătoria până la Berlin cu vagoane cu paturi.

ULTIMA ORA

Ultimele sforțări guvernamentale

Calmul opoziției naționaliste și pregătirea marii bătălii. Proectele financiare. Consiliul de miniștri de azi dimineață

Ultimele vizite ale înaltelor personalități străine, făcute țării noastre, au adus în lagărul politic o acalmie prevestitoare de mari desfășurări de forțe în apropiata bătălie electorală. Partidele au început să-și întocmească planul de ansamblu al campaniei și să pregătească prin diferitele întrevederi ale fruntașilor o eventuală concentrare de forțe. Din acest punct de vedere forțele naționaliste vor avea un important rol și în desfășurarea evenimentelor pregătitoare succesiunii și alegerilor.

D. G. TATARESCU

Partidul național-țărănesc, care a pus mari speranțe în viitoarea rezolvare a crizei politice, va înregistra și de data aceasta o neagră și amară decepție. Nimic din scontările sorocului politic nu va face ca «marele partid» să aibă câștig de cauză și de viitor buget.

SITUAȚIA GUVERNULUI

Astăzi, guvernul este preocupat îndeosebi de rezolvarea unor importante probleme financiare, cari implică multă prevedere. Comisia, care a avut în grijă combaterea speculei, n'a dat deloc rezultatele cerute de nevoile populației. Cuantumul vieții este mult prea indicat, față de cel scăzut și mizer al salariilor. De aceea, înaintările funcționarilor, amânate din lipsă de posibilități bugetare până la toamnă, vor fi făcute în scurtă vreme.

Chestia salarizărilor, reprezintă azi obiectul unor deziderate exprimate din ce în ce mai insistent, iar pentru guvern o problemă greu de rezolvat.

PROECTELE FINANCIARE ȘI CONSILIUL DE ERI

In consiliul de miniștri de azi dimineață s'a căutat soluția deschiderii de noi și importante credite pentru apărarea națională. De aceea face mari sacrificii și acestea pe spinarea funcționarilor în special, pentru a-și menține poziția.

D. Cancicov a susținut lansarea unui nou împrumut intern, de patru miliarde, tot pentru înzestrarea armatei.

Proectul decretului pentru munca națională, susținut de d. Valer Pop, a făcut obiectul unor importante discuțiuni.

Consiliul s'a ocupat de ultimele evenimente străine, fixând atitudinea României într'o obiectivă espectativă.

Pentrucă îndată după întoarcerea Suveranului dela Varșovia, care se va produce Vinerea viitoare, vor urma importante evenimente politice, s'a luat măsura ca nici un membru al guvernului să nu plece în concediu, acestea urmând să se producă abia începând cu luna Septembrie.

D. Gherasi

Vizita M. S. Regelui în Polonia

Polonia a pregătit Suveranului nostru primire triumfală

M. S. Regele Carol II, a părăsit eri după amiazi Capitala însoțit de Marele Voevod Mihai, spre a întoarce vizita oficială E. S. Moscicki, președintele republicei Poloneze.

Cu acelaș tren, au plecat și d-nii Victor Antonescu ministrul afacerilor străine, d. general Glatz, subsecretar de stat în ministerul Apărării naționale, d. Ernest Urdăreanu mareșalul palatului și suita M. S. Regelui.

La ora 17,23, trenul regal și-a luat plecarea din Gara Mogoșoaia.

PROGRAMUL VIZITEI SUVERANULUI

Precum am arătat la timp, M. S. Regele va sosi la Varșovia astă seară, fiind întâmpinat de d. Ignacy Moscicki, președintele Republicei Polone și de înalții demnitari.

D. Moscicki va însoți pe Suveran și pe Marele Voevod până la Palatul Lasienki, unde vor fi găzduiți înalții oaspeți.

Seara va avea loc la Palatul Zamek un dineu de gală, la care se vor rosti discursuri.

Va urma o mare recepție.

A doua zi va avea loc pe vechiul aerodrom o paradă militară, iar seara un banchet la ministerul de externe.

Banchetul va fi urmat de un mare bal.

In cea de a treia zi a vizitei, Suveranul va participa la exercițiile militare ce se vor desfășura în împrejurimile Varșoviei. M. S. Regele fiind însoțit de d. mareșal Ryds Smigli. Seara Suveranul va pleca la Cracovia, unde va depune o coroană pe mormântul mareșalului Pilsudski.

Dela Cracovia, M. S. Regele se va înapoia în țară.

In tot timpul vizitei vor avea loc întrevederi între d-nii col. Beck, ministrul afacerilor străine al Poloniei și d. Victor Antonescu, ministrul nostru de externe.

Presa polonă despre România și Regele ei

VARȘOVIA, 25. (Rador). — Comentând vizita M. S. Regelui Carol II în Polonia, oficioasa „Information Politique Polonaise" scrie:

„In timpul șederii Sale în țara noastră, M. S. Regele Carol va avea prilejul să se convingă personal cât de adânci sunt sentimentele națiunei polone pentru El și pentru poporul român.

„Totul ne unește: comunitatea geopolitică, întregirea firească și tragedia experiențelor politice ale trecutului, aceleași concepții asupra situației actuale și cărțile încă necunoscute ale viitorului, în care destinele ambelor noastre națiuni vor trebui să evolueze paralel.

„M. S. Regele Carol are titluri speciale la iubirea și stima națiunei polone, deoarece Lui îi datorim avântul măreț al amiciției și alianței dintre Polonia și România.

„Marile zile pe care întreaga Polonie împreună cu președintele ei le-a trăit în timpul vizitei șefului statului nostru la București și pe care le vom trăi din nou la Varșovia, sunt în mare măsură rezultatul voinții stăruitoare și hotărîte a marelui Monarch român, a cărui operă de reorganizare internă a deșteptat admirația noastră. O armată perfect organizată și echipată, temelie pentru independența oricărui stat, un tineret însuflețit de un mândru patriotism și încrezător în puterile sale, credința în viitor și toate schimbările sufletești profunde realizate în spiritul națiunii, iată rezultatele dobândite în câțiva ani de voința și sforțarea M. S. Regelui Carol II".

ECOURI ȘI POLEMICI

Aseară, s'a ținut la ministerul de industrie ședința delegației economice a guvernului.

S'a hotărît prohibirea la export a lânei de orice categorie și s'au discutat chestiuni în legătură cu apărarea națională.

Consiliul comunal al sectorului III Albastru a ținut eri d. a. ședință sub președinția d-lui primar Anastasescu, asistat de d. V. Constantinescu, secretar general.

S'au desemnat consilierii pentru comunele suburbane: la Lupeasca d. V. Dumitrescu; la Șerban-Vodă, d. Vasile Vasilescu; la Popești Leordeni, d. A. Lascu.

D. P. Alexandrescu-Roman, secretar general, care a luat parte în calitate de reprezentant guvernamental la conferința „B. I. M."-ului s'a reîntors, eri dimineața, sosind dela Geneva.

Joi seara, la sediul din calea 13 Septembrie No. 18 s'a ținut ședința festivă de constituire a secției femenine a Svasticei de foc.

D. av. Ion V. Emilian a arătat necesitatea constituirei acestei noui secțiuni și rostul femeei într'o organizație naționalistă.

D-șoarele și d-nii studenți înscriși pentru călătoria de studii în Franța, organizată de Asociația Interuniversitara Româno-Franceză și Seminarul de Limba Franceză dela această Academie, sunt rugați a se prezenta la Seminar Duminică 27 Iunie ora 10 dimineața în vederea ultimelor instrucțiuni privitoare la data plecării, care este fixată pentru ziua de 3 Iulie a. c.

In ziua de 29 Iunie se vor face alegeri județene la Cluj, Ciuc, Neamț, Tighina și Brașov.

Noulle instituții de credite muncitorești vor începe activitatea lor, cu începere dela 1 August a. c., repartizându-se fondurile necesare de către ministerul de finanțe și B. N. R.

Duminecă 27 Iunie a. c., va avea loc în palatul Camerei de comerț, deschiderea congresului „Uniunei naționale a farmaciștilor români", sub patronajul d-lui prof. I. Nistor, ministrul muncii.

D. docent univ. dr. Leonida Popp a fost ales membru activ al soc. de Radio-difuzie din Berlin.

Mâine Duminică 27 crt. „Frăția Misionară Patriarhul Miron": face un pelerinaj la Mânăstirea Sinaia sub conducerea păr. Teofil Ionescu.

Plecarea va fi din Gara de Nord ora 5 jum. dim. iar înapoierea la ora 11 seara.

Comitetul pentru serbarea «Seminarului Central», ce se va da în toamna acestui an, se întrunește azi, Sâmbătă, la orele 7 seara, în palatul Sf. Patriarhii, comitetul de patronaj al serbării, sub președenția I. P. S. Patriarh Miron.

Asociația subofițerilor pensionari din România va ține mâine, Duminică, ora 10 dimineața, o întrunire a subofițerilor pensionari din Capitală, suburbane și județele apropiate, la sediul său din calea Griviței 378 când se vor face comunicări și propuneri asupra ultimelor demersuri în chestiunea pensiilor, la ministerul de finanțe și Casa generală de pensiuni.

Aseară s'a ținut la ministerul de finanțe sub președinția d-lui D. Alimănișteanu, subsecretar de stat, conferința inspectorilor generali de finanțe.

S'au dat instrucțiuni pentru controlul ad-țiilor financiare și al percepțiilor urbane și rurale, spre ase preveni eventuale fraude.

Mâine, Duminică 27 cor. frăția misionară «Patriarhul Miron» va face un pelerinaj la mânăstirea Sinaia, sub conducerea păr. Teofil Ionescu. Plecarea va fi la ora 5 jum. dim. iar întoarcerea la ora 11 seara.

Joi dimineață s'a ținut la Uniunea Camerelor de agricultură, sub președenția d-lui C. Sescioreanu, președintele acestei instituții și consilier tehnic al ministerului agriculturii, examenul inginerilor agronomi, pentru ocuparea posturilor de șefi de regiune.

Societatea studenților în medicină din București și-a ales noul comitet în ziua de 24 Iunie c., după cum urmează:

Președinte: Valer Neagoe; vice-președinți: Nicolae Ionescu, Const. Daniel; secretar general: Dumitru Voinescu; bibliotecar: Ion Marinescu; casier: Gavril Matica; vice-casier: Mihail Vârfureanu; secretari de ședință: Dan Barbu, Alex. Frățilă, Mircea Panțu, Virgil Andronescu, Mihail Petrescu; delegați în C. S. B.: Marin Bălășoiu, Gheorghe Stoia.

Vizita d-lui Octavian Goga la Belgrad

BELGRAD 25 (Rador). — D. Octavian Goga, președintele partidului național-creștin, a sosit la Belgrad.

La gară, d. Goga a fost salutat de d. Cădere, ministrul României la Belgrad, de d. Gh. Hârsu, atașat de presă și de numeroși amici.

In timpul șederii sale în capitala jugoslavă, d. Octavian Goga va avea întrevederi cu fruntașii vieții politice din Iugoslavia.

Complot la Valencia

VALENCIA, 25 (Rador). — Corespondentul Agenției Havas transmite:

Direcția generală a siguranței a descoperit un vast complot de spionaj și înaltă trădare în care sunt compromise mai multe personalități de seamă.

Tratativele economice româno-italiene

ROMA, 26, (Rador). — D. Emil Lobonțiu, vice-președintele Camerei române însoțit de d. Eugen Porn, consilierul economic al legației române, a avut azi o lungă conferință cu d. Guarnieri, sub-secretarul de stat al schimburilor cu străinătatea.

In cursul acestei întrevederi s'a rezolvat în mod satisfăcător pentru România chestiunea contingentelor de animale de exportat în Italia în semestrul viitor.

Presa comunistă falsifică adevărul

ROMA 25 (Rador). — Redactorul diplomatic al Agenției Ștefani scrie:

Unele ziare și agenții engleze și franceze au publicat știri false reproduse și în Statele Unite asupra unor pretinse debarcări în Spania a unor voluntari italieni care, după unii, treceau de 15.000 iar după alții nu erau decât 5000.

De fapt, nu a debarcat în Spania niciun voluntar italian, dela încheerea acordului internațional de neintervenție.

Ne găsim din nou în fața unei campanii a unei anumite prese prin care se încearcă să se abată atenția internațională dela responsabilitățile pirațiilor spanioli și sovietici.

Muncitorii polonezi protestează contra Arhiepiscopului de Cracovia

VARȘOVIA 25 (Rador). — In cursul serii a avut loc o mare manifestare în semn de protest contra atitudinei arhiepiscopului Sapieha de Cracovia.

Organizațiile muncitorești și ale foștilor luptători, ca și o imensă mulțime, s'au adunat în piața mareșal Pilsudski și de aci într'un nesfârșit cortegiu s'au îndreptat spre palatul Belvedere, aducând astfel un omagiu pios memoriei mareșalului.

Lucrătorii dela fabricile și uzinele din Varșovia au întrerupt azi lucrul timp de 15 minute în semn de protest contra procedeului arhiepiscopului Sapieha. Ei au votat o rezoluție prin care se solidarizează cu atitudinea președintelui de consiliu, cerând o pedeapsă exemplară pentru arhiepiscop și punerea catedralei Wawel sub tutela statului.

O rezoluție asemănătoare a fost votată și de federația tineretului muncitoresc polon.

Primul-ministru englez recunoaște provocările comuniștilor Spanioli

Omagiul adus Germaniei în ședința Camerii Comunelor

LONDRA 25 (Rador). — Azi s'a desfășurat în Camera Comunelor marea desbatere de politică externă anunțată de d. Neville Chamberlain, președintele consiliului de miniștri.

Luând cuvântul, primul ministru a anunțat că în declarația sa se va ocupa numai de chestiunea spaniolă.

Referindu-se la recentul incident al crucișătorului german „Leipzig", d. Neville Chamberlain a declarat:

„Date fiind împrejurările, pretențiunea guvernului german de a nu putea lăsa bastimentele sale expuse unor riscuri de acest fel ara perfect judicioasă".

Primul ministru a adus apoi un omagiu rezervei de care a dat dovadă Germania în chestiunea „Leipzig", date fiind consecințele pe care astfel de incidente le pot avea asupra marinei germane și sentimentele la care ele dau naștere.

«In consecință, a spus primul ministru, retragerea bastimentelor germane și italiene din patrulele de control al coastelor spaniole este de natură a face cu neputință producerea unor noui incidente de acest fel».

In concluzie d. Neville Chamberlain a definit în modul următor atitudinea Marei Britanii în urma retragerei vapoarelor germane și italiene din sistemul de control al coastelor Spaniei:

«In primul rând trebue să se împlinească locul lăsat gol în sistemul de control;

«In al doilea rând trebue să se facă sforțări și mai mari spre a se obține repatrierea tuturor voluntarilor străini cari luptă în Spania».

Primul ministru și-a terminat declarația făcând un călduros apel la oamenii politici răspunzători din Marea Britanie și din străinătate de a se abține dela orice acțiune și cuvânt susceptibil de a agrava situația internațională, căci dacă toți vom da dovadă de prudență și răbdare, pacea poate fi încă salvată.

Situația din apele Spaniole

Noua repartiție a flotelor care asigură controlul. Presa italiană acuză Franța și Anglia. Germania rămâne în comitetul de neintervenție

LONDRA 25 (Rador). — Un acord principial a fost realizat între guvernul britanic și guvernul francez în chestiunea împlinirei golului lăsat în sistemul controlului naval al coastelor spaniole prin retragerea flotelor germană și italiană.

S'a stabilit ca flota franceză să asigure controlul pe coasta Atlanticului, iar marina britanică pe coasta Mediteranei.

Noua repartiție a flotelor, care asigură controlul în apele spaniole a fost examinată după întrevederile pe care d. Eden și lordul Plymouth le-au avut cu însărcinatul de afaceri al Reichului și cu contele Grandi.

Reprezentanții Italiei și Germaniei au arătat că nu ar ridica obiecțiuni dacă toate coastele spaniole ar fi supraveghiate numai de Marea Britanie. Totuși, aceptarea definitivă a acestui proect de către Roma și Berlin va putea fi considerată ca realizată, se spune în cercurile britanice, numai după întrevederea pe care d. Delbos o va avea cu ambasadorii Germaniei și Italiei la Paris.

In cazul când se va ajunge la un acord asupra acestei chestiuni, comitetul de neintervenție va fi convocat la începutul săptămânei viitoare pentru a-l sancționa.

HITLER

Se subliniază că prezența unor observatori neutri pe vasele de control britanice nu ar ridica obiecții din partea guvernului englez.

...dența declară într'o notă oficială că conștientă de responsabilitatea sa, Germania va continua nu numai să respecte angajamentele de neintervenție, dar chiar să colaboreze la comitetul de neintervenție».

Este însă clar, adaugă oficiosul că încrederea Germaniei în imparțialitatea celor două puteri occidentale este grav sdruncinată în urma ultimelor evenimente. In cercurile politice germane se crede că în urma retragerii Germaniei și Italiei de la acțiunea de control, controlul furniturilor de arme și al trimiterilor de voluntari pentru armata bolșevică spaniolă va urma să fie exercitată în special de Franța și Anglia.

Pe de altă parte, se crede că de noua situație va trebui să se ocupe comitetul de neintervenție, care va avea de examinat dacă acțiunea Franței și Angliei ține în adevăr seama în egală măsură de interesele celor doi beligeranți.

ITALIA N'A MAI TRIMIS VOLUNTARI IN SPANIA

ROMA 25 (Rador). — Redactorul diplomatic al agenției Ștefani scrie:

Unele ziare și agenții engleze și franceze au publicat știri false, reproduse și în Statele-Unite asupra unor pretinse debarcări în Spania a unor voluntari italieni cari, după unii, treceu de 15.000 iar după alții nu erau decât 5000.

MUSSOLINI

De fapt, nu a debarcat în Spania nici un voluntar italian, dela încheerea acordului internațional de neintervenție.

Ne găsim din nou în fața unei campanii a unei anumite prese, prin care se încearcă să se abată atenția internațională dela responsabilitățile pirațiilor spanioli și sovietici.

Presa italiană acuză Franța și Anglia

ROMA 25 (Rador). — Ziarele italiene se ocupă îndeaproape de chestiunea de a se ști dacă zonele în cari controlul neintervenției fusese exercitat de vase germane și italiene va fi organizat în mod diferit.

Ziarele vorbesc de încercarea Franței și a Marei Britanii de a-și asigura un fel de «monopol» în chestiunile spaniole și critică Franța al cărui punct de vedere îl socotesc absurd.

«Tribuna» afirmă în editorialul său că dacă vasele de războì germane și italiene ar trebui să fie înlocuite, o asemenea decizie nu ar putea fi luată decât de comitetul din Londra, adică și cu aprobarea Germaniei și Italiei «ceece nu ar putea să se întâmple».

Orice altă soluție, continuă ziarul, ar lua aspectul unei adevărate intervenții, căci nu trebue să se uite că desemnarea celor patru mari puteri pentru a controla coastele spaniole a fost rezultatul unui calcul de echilibru politic, care nu ar putea fi sfărâmat decât cu consimțământul părților interesate.

*

ROMA 25 (Rador). — In oficiosul «Giornale d'Italia», d. Virginio Gayda, directorul ziarului, publică un articol în care lasă să se înțeleagă că Italia nu s'ar împotrivi proectului francez de extindere a zonelor franco-engleze de control naval în apele spaniole, după părăsirea sistemului de control de către vapoarele germane și italiene.

«Acest fapt, scrie d. Gayda, este indiferent. Firește, sistemul n'ar mai reprezenta o exercitare a controlului internațional în sensul prevăzut la Londra de comitetul de neintervenție, ci s'ar reduce la exercitarea unei politici particulare franco-britanice față de Spania».

D. Virginio Gayda stăruește asupra moderațiunei de care au dat dovadă guvernele din Berlin și Roma și declară că nu se va întâmpla nimic dramatic, însă «nimeni nu-și va permite să abuzeze de acest spirit de conciliere».

CONSILIU DE MINITRI LA ROMA

ROMA, 25 (Rador). — La palatul Viminal s'a ținut azi dimineață un consiliu de miniștri sub președinția d-lui Mussolini.

Consiliul s'a ocupat cu chestiunile curente. Viitoarea reuniune a consiliului se va ține la toamnă.

GERMANIA RAMANE IN COMITETUL DE NEINTERVENȚIE

BERLIN 25 (Rador). — «Deutsche Diplomatisch Politische Korrespon...

*

LONDRA, 25 (Radio Central). — Postul «Radio Nacional» al naționaliștilor spanioli, anunță că la Santander a isbucnit revoluția, mai ales din cauza lipsei de alimente.

Anarhiștii și comuniștii ar fi pus stăpânire pe oraș și au proclamat republica Santander.

Presa italiană despre ultimile evenimente

ROMA, 25 (Rador). — In oficiosul „Giornale d'Italia", d. Virginio Gayda, directorul ziarului, publică un articol în care lasă să se înțeleagă că Italia nu s'ar împotrivi proectului francez de extindere a zonelor franco-engleze de control naval în apele spaniole, după părăsirea sistemului de control de către vapoarele germane și italiene.

„Acest fapt, scrie d. Gayda, este indiferent. Firește, sistemul n'ar mai reprezenta o exercitare a controlului internațional în sensul prevăzut la Londra de comitetul de neintervenție ci s'ar reduce la exercitarea unei politici particulare franco - britanice față de Spania".

Situația din Rusia se agravează

MOSCOVA, 26 (Rador).— Președintele consiliului comisarilor poporului din Uzbekistan Khodjaiev, fratele acestuia Tursone Khodjaiev, comisar al poporului la Interne, Momciovici, vice-președintele consiliului comisarilor poporului, Salamov și Aglamov, membri ai comitetului central al partidului comunist, Kurbanov, președintele sovietului din Bukhara, toți din aceiași regiune au fost destituiți.

Ziarul «Pravda Vostoka», organ care apare la Tașkent, anunță arestarea lui Khodjaiev și a celorlalți demnitari.

Pe de altă parte, corespondentul din Leningrad al ziarului «Pravda» anunță că doi grăniceri sovietici au arestat doi spioni în momentul când vroiau să treacă frontiera în Finlanda.

Asupra celor doi spioni au fost găsite fotografiile mai multor puncte strategice și alte documente interesând apărarea națională.

Corespondentul ziarului sovietic nu arată nici locul unde au fost prinși cei doi spioni și nici naționalitatea lor.

TIPARUL INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «EMINESCU». STR. ING. ANGHEL SALIGNY No. 2, TELEFON 3.26.68

Redactor responsabil, V. OLANIUC STERE